

Ady Endre**KIS, FALUSI HÁZ**

Fehér falak, szőke gerendák,
Csöndes, bús, falusi házunk,
Ugye, ha mi titokban vagyunk,
Nem komédiázunk?

Gyónó, csöndes, nagy sugdosásban
Sírjuk ki mély titkainkat
S ha benézünk az éjszakába,
Felénk árnyak ingnak.

S mennyi mindent tudunk mi gyónni
Álmatlan éjorák sorján.
Csitt, jajgatva fut le a hóvíz
A bádog-csatornán.

**Kellemes húsvéti
ünnepeket!**

Megnyílt a termelői piac

Köny Község Önkormányzatának Képviselő-testülete megalkotta a helyi termelői piac működéséről és üzemeltetéséről szóló rendeletét, mely 2019. március 6-tól lépett hatályba.

A piac, termelői piac, melyen elsősorban mezőgazdasági őstermelői igazolvánnyal rendelkező személy, valamint a nyilvántartott kistermelő kizárólag a külön jogszabály szerint meghatározott termékeket értékesíthet. (zöldség, gyümölcs, virág, méz, tej, tejtermék, tojás, élő hal stb.) A piacon mind az árusok, mind pedig a vásárlók kötelesek a házirendet maradéktalanul betartani!

A piacon árusítást kezdeni a helyi pénz megfizetését követően lehet.

A helyi pénz összege az elfoglalt terület nagysága alapján kerül megállapításra. A Köny székhelyű termelők 50 %-os kedvezményben részesülnek.

A piac nyitvatartási ideje: ünnepnapok kivételével

• keddi napokon: 7 órától 14 óráig • szerdától szombatiig: 7 órától 12 óráig.

További részletek a 3/2019.(III.05.) önkormányzati rendeletben a www.kony.hu oldalon.

Szabadtéri tűzgyújtás szabályai

Az elmúlt időszakban ismét több probléma adódott településünkön az avar és kerti hulladékok égetésével kapcsolatban. Tájékoztatjuk a Tisztelt Lakosságot, hogy kizárólag a kerti hulladék égetése minden év március 1-től

június 15-ig, illetve szeptember 1-től december 15-ig: kedden 12 és 18 óra, pénteken 8 és 14 óra, szombaton 8 és 10 óra között végezhető.

Ünnepnapokon égetni tilos!

Égetni csak megfelelően kialakított helyen, vagyoni és személyi biztonságot nem veszélyeztető módon folyamatos felügyelet és a lakóköznyezet lehető legkisebb zavarása mellett szabad. Az ingatlan tulajdonosa, az égetés során köteles gondoskodni a szükséges tűzoltási feltételekről, eszközökről (pl. oltóvíz, homok). A kerti hulladékkal együtt kommunális, veszélyes és ipari eredetű hulladék nem égethető (pl. műanyag, gumi, vegyszer, festék, ezek maradványai stb.). Az égetés során csak a helyben keletkezett kerti hulladék semmisíthető meg, más helyről égetés céljára hulladék nem szállítható el. Az égetés folyamatának gyorsítására éghető folyadék (pl. benzin, gázolaj stb.), légszennyező vagy bűzös segédanyag nem használható. A helyben történő égetést telken belül kell végrehajtani, közterületet erre a célra igénybe venni tilos. Az égetés végén meg kell győződni arról, hogy a tűz elhamvadt és gondoskodni kell annak lelocsolásáról, vagy vékony földréteggel történő lefedéséről.

Kérjük a rendelet maradéktalan betartását!

További részletek az 5/2015.(III.31.) önkormányzati rendeletben a www.kony.hu oldalon.

Aller Imre, polgármester

Humán szolgáltatások komplex fejlesztése a Rábaközben

EFOP-1.5.2-16-2017-00018 pályázat keretében folyó szakmai munka eredményei és idei tervei

A projekt összköltségvetése 249.955.890 Ft, a támogatásának mértéke 100%. A pályázat 7 települést fog össze, melynek konzorciumvezetője Kóny. Gesztortelepülésként ez komoly felelősséget és szakmai munkát jelent a projektmanagement számára.

A projekt keretében Kónyban egy fő koordinátor, egy fő közösségfejlesztő és egy fő ifjúsági referens segít a projekt lebonyolításában, a szakmai vezető és a gazdasági vezetők mellett.

Kónyban már az EFOP pályázat megkezdése előtt is nagyon széleskörű és változatos programok voltak évről-évre. A pályázat jó lehetőséget biztosított a már meglévő programok színesítésére, minél több érdeklődő bevonására, a helyi közösségi élet fellendítésére.

Településünkön aktív civil élet folyik: az Erkel Ferenc Énekkar, a Piros Rózsa Nyugdíjasklub, a Tűzoltó Egyesület, a Sport és Polgárőr Egyesület, a Szülői Munkaközösség, biztos alapot nyújtanak a pályázat által szervezett programok megvalósításához és sikeréhez.

A Baba-mama klub életében is pozitívumot jelentett, hogy fontos információkat, érdekes témákat érintő előadásokat biztosított a pályázat. Nagy sikert aratott a gyermekek körében a Vaskakas Bábszínház előadása, amelyen a helyi óvodások és bölcsődések is részt vehettek.

A heti rendszerességgel összejövettel tartó Piros Rózsa Nyugdíjas Klub tagjai nagy élvezettel vettek részt a „Vidám, játékos agytorna”, „Az idősek biztonsága” és a „Jóga” programokon.

A minden évben megrendezésre kerülő Majális, Falunap és Vakációsirató az EFOP projekt támogatásával olyan színes programokból áll, ahol a falu apraja-nagyja összejön és közös programokon, bográcsozáson, koncerteken jól érezheti magát. Ősszel megszerveztük az Autómentes Sportnapokat, különböző vidám vetélkedők és programok voltak kicsiknek és nagyoknak egyaránt.

A nyári tábor során az előző években is számos színes program volt, amiket élményekben gazdagabbá tudtunk tenni a projekt által. Minden napra jutott érdekes előadóból, kézműves technikából. Új rendezvénynek számított a Bűnmegelőzési Hét, melynek során közel tudtuk hozni a 14-16 éves korosztály számára az önállósodással járó kamaszokat veszélyeztető problémákat: közlekedés-bejárás, droghasználat, önvédelem.

Az előző évektől eltérően az Egészségnapra most sikerült olyan előadókat meghívni, akik bővebb információkkal és termékekkel látták el a lakosságot. A visszajelzések is nagyon jók és pozitívak voltak.

Szeptemberben együtt szerveztük a Szoptatási Világnapot Szabó Imréné védőnővel, melyre több előadót is meghívtunk. A projekt keretében tudtunk hívni zenés

előadókat is, akik vidám műsorukba bevonták a szülőket a gyerekekkel együtt.

Az idei évben újdonságként, új programelemként jelentkeztünk „Közösségi esték” címmel olyan előadókkal, akik csak ritkán jelennek meg kisebb

településeken. Tanfolyamokat szervezünk a polgárórság és az önkéntes tűzoltók részére, valamint érzékenyítő tréninget a konzorciumi partner-településeken is működő cégek számára. Ez a programelem a hátrányos helyzetű, csökkent munkaképességű, sérült emberek munkaerőpiaci alkalmazását segíti elő.

Pályázatunk keretében meghirdetésre és odaítélésre kerültek a jó tanuló középiskolások, az OKJ-s illetve felsőfokú végzettség szerzők támogatását célzó ösztöndíjak. A Szociális Központ munkatársai a projekt keretében megkezdtek azokat a képzéseket, melyek elvégzése tovább emeli az eddigi minőségi szakmai munkájukat, újabb segítséget nyújtva a mindennapi nehéz élethelyzetek megoldásában.

Egyértelműen elmondható, hogy a projekt megkönnyítette a szervezési feladatokat és a tervek megvalósítását. Összességében kijelenthető, hogy az emberek szívesen vesznek részt a rendezvényeken és aktívan közreműködnek azokon. Olyan programok is megvalósulhattak melyek korlátozott anyagi források miatt eddig a háttérbe szorultak.

Programjainkra továbbra is szeretettel várjuk az érdeklődő lakosságot!

Gyurasitsné Puska Hedvig

„A vers és a zene tette szebbé, gazdagabbá életemet”

– beszélgetés dr. Boros István nyugalmazott főiskolai docenssel

Rovatunkban, melyben a Kónyi Községért Díjjal kitüntetettünket mutatjuk be, most a 2012-ben díjazott dr. Boros Istvánnal, községünk szülőttével beszélgettünk, azon apropó kapcsán is, mivel ebben a hónapban töltötte be 80. életévét, valamint lapunk főszerkesztője.

– *Elsőként gyerekkoráról, családjáról meséljen nekünk! Honnan indult?*

– Kónyban születtem 1939 április 5-én. Szüleim cselédek voltak, a győri székeskáptalan kónyi birtokain. A felszabadulás után pár hold juttatott földön gazdálkodtak, később a TSZ-ben dolgoztak. Korán meghaltak, anyám 59, apám 65 évesen. Nagypapámmal és nagyanyámmal laktunk együtt, ők példás életükkel, fegyelmükkel, jelennek meg emlékezetemben. Anyámról külön szólnék, mert mindig ő volt a központban, és talán miatta szerettem meg a költészetet, írtam verseket, szavaltam is. Anyám a béke, a harmónia, szimbólumává vált. Ha elszavalom a Füstbe ment tervet Petőfitől, vagy a Mamát, az Anyámat József Attilától, gyakran elérékenyülök, mert anyám is olyan csodálatos asszony volt, mint az övéké. Azt is anyám szerette volna nagyon, hogy tanár legyek. Három gyermeket nevelt szegényes körülmények között. Bátyám, Sándor, itt maradt Kónyban, volt ifjúsági, kulturális és sportvezető, az ÁFÉSZ-től ment nyugdíjba. Terus húgom, férjhez ment és a „hírös városba” Kecskemétre költözött.

– *Nem lehetett könnyű eljutni a középiskolába és az érettségig.*

– Nehéz körülmények között élünk. Bátyám, mikor én középiskolás voltam, a kónyi Tőzeg telepen, húgom pedig szinte alig maradt ki az általános iskolából, már három műszakban dolgozott a Győri Kecs és Ostyagyárban. Ők így járultak hozzá lényegében a család megélhetéséhez, egyben segítve középiskolai tanulmányaimat. A csornai Hunyadi János Gimnáziumban tanultam és érettségiztem, ott is sokat verseltem. Egy gimnáziumi ünnepélyre megtanultam

Czuczor Gergely Hunyadi című versét úgy, hogy reggel 8-kor tudtam meg, 12-kor szavalnom kell. A versek szeretete a gimnáziumban folytatódott, de az igazi indulás Kónyból ered, a Keréktő és a Keresztárok mellől, ahol most már gyönyörű Sportközpont van.

– *Még maradjunk az ötvenes évek-nél, a kónyi ötvenhatos eseményekben is volt szerepe.*

– A csornai és a kónyi eseményekben is részt vettem, igaz, a csornainak csak szemlélődőként, itt Kónyban pedig aktív résztvevőként. Hallván a pesti eseményekről Kónyban is gyülekezni kezdtek az emberek Aller Sanyi bácsinál a Kisutcán, ott, ahol az egykori pékség volt. És jött a lelkesítés, hogy kónyiak, induljunk el, tegyünk valamit! Elindult hát egy kis csoport, és eljutottunk a Hősök szobráig, ott pedig valakinek eszébe jutott, hogy vers is kellene: „a Boros Pityu szavalja el a Nemzeti dalt!” Fel is tettek a szobor talpazatára, és elmondtam a verset, aztán indultunk tovább. A Kossuth utcában a Mária szobornál megint elszavaltam a Nemzeti dalt, és olyan jól sikerült, hogy a szobrot övező kerítés „lánczsái” egyikébe beleléptem, még a cipőm talpa is kilyukadt. Itt Kónyban, nem voltak különösebb atrocitások. Ha lehet csendes forradalomról beszélni, akkor ez az volt Kónyban, bár a Posta faláról kemény szavakkal és indulatokkal kísérve távolították el a vörös csillagot. Engem sem bántottak az események után, pedig édesapám mondta: mit csináltál, te gyerek, majd jönnek érted, és elvisznek!

– *Az érettségit követően hogyan folytatódott a pályafutása?*

– Kevesen tudják, de azért a régiek emlékeznek rá, hogy én sikeresen futballoztam a kónyi csapatban. Busa Bandival, Polszter Imrével, Máté Jánossal, Nagy Pistával, Molnár Laciival, Csonka Gusztival, hogy csak néhányat említsek. A Járási Sport Hivatal akkori vezetője Potyondi Imre figyelt fel rám, és ajánlott a csornai csapatba. Így kerültem 1957-ben közvetlenül az érettségi után a CSSE megyei első osztályú labdarúgó csapatába. 1959-ben súlyos lábtörést szenvedtem, így „futballkarrierem” be is fejeződött. 1960-tól lettem a Csornai Járási Művelődési Ház művészeti előadója, később megbízott igazgatója. Az itt eltöltött 8 év döntő jelentőségű volt életem alakulásában. Ekkor ismertem meg feleségemet Lázár Máriát, aki a Honvédségnél dolgozott egészen nyugdíjba vonulásáig. Mint művészeti előadó szerveztem a művelődési ház műsorait, láthatam és üdvözölhettem színpadunkon Latabár Kálmánt, Puskás Sándort, Csala Zsuzsát, Zentai Annát, e nagyszerű művészeket. Talán ők is inspiráltak a versek szeretetére. Szerveztük a csornai központi énekkart, a fúvós zenekart. Amatőrként eljátszottam a Kőszívű ember fiában Baradlai Jenő szerepét. A kónyi származású Cseh László népművelési felügyelővel jártuk a járási művészeti csoportokat, segítő tanácsadással. Ekkor kezdtem meg tanulmányaimat az ELTE Bölcsészettudományi Karán, a magyar nyelv és irodalom,

valamint népművelési szakon.

– *Hogyan lett aztán egy művészeti előadóból filozófia tanár?*

– 1962-ben megszületett Csaba fiam, 1967-ben pedig Péter. Ekkor már végeztem levelező úton egyetemi tanulmányaimat, és dolgozni, tanulni, vizsgázni, gyerekeimmel foglalkozni, egyidőben nem volt könnyű dolog. Sok teher hárult feleségemre. 1968-ban a TIT Megyei szervezetének megyei társadalomtudományi szaktitkári feladatainak végzésével bíztak meg. Családommal Győrbe költöztünk. Egy évre rá befejeztem első egyetemi tanulmányaimat: népművelési előadói és magyar nyelv és irodalom szakos középiskolai tanári diplomát szereztem, és ezt még édesanyám is megérte. A TIT Megyei szervezeténél és az MHSZ-nél eltöltött nyolc év alatt széleskörű kapcsolatom alakult ki a különböző intézményekkel, üzemekkel vállalatokkal. E kapcsolatok során előadásokat tartottam aktuális társadalmi kérdésekről, az orvosoknak, a színház művészeinek, mérnököknek. Vezettem az ÉDÁSZ klubot, az ÁFOR-nak pedig tiszteletbeli szocialista brigád tagja is lettem. A Siketek és Nagyothallók kultúravezető tanáráként országos színjátkozó versenyeken is komoly sikereket értünk el. A Kisalföld című megyei lap külső tudósítója voltam, így a megyei újságírók futball csapatában is játszottam. 1976-ban a Közlekedési és Távközlési Műszaki Főiskola (KTMF) közművelődési titkárság vezetője lettem. Ezzel egyidejűleg, kezdettől fogva tanítottam a filozó-

fiát, mint főiskolai adjunktus, majd később főiskolai docens. 1981-ben az ELTE Bölcsészettudományi Karán filozófia szakos előadói diplomát szereztem. 1984-ben pedig megvédtem a Marxista kultúra kialakulása című doktori értekezésemet, és bölcsészettudományi doktorrá avattak.

– Az oktatás mellett milyen egyéb tevékenységeket végzett a Főiskolán?

– Legfontosabb tevékenységem a főiskola lapjának, a Jövő Üzemmérnökének a szerkesztése volt, 13 éven át, valamint az Aulapódium zenés, irodalmi műsorainak szervezése. A Jövő Üzemmérnökében jelentek meg cikkek az oktatói, hallgatói életéről, a főiskola oktatóinak tudományos tevékenységéről. Itt publikáltuk a főiskolán 1989-ben kibontakozó Reformklub célkitűzéseit, és mutattuk be a Reformklub előadóit, vendégeit. Ekkor készíthettem interjút Habsburg Ottóval, Pozsgai Imrével, Ágh Attilával, Bihari Mihállyal és Hermann Istvánnal. A filozófus léthez hozzátartozott még, hogy évnnyitokon, nemzeti ünnepeken, nőnapon, elmondtam egy-egy verset. A vers, a zene tette szebbé gazdagabbá életemet.

– Mik voltak a főbb kutatási területek, amelyekkel foglalkozott?

– Az értékek és érdekek érvényesülésével foglalkoztam, az Érdekviták a magyar szakirodalomban című tanulmányomban. Tudományos oktató és kutató tevékenységem a nyolcvanas években a doktori értekezésem témájának a marxi kultúra-fogalomnak bemutatása volt a főiskolai és országos szintű tudományos üléseken és a Főiskolai Tudományos Közleményekben. Ebben az időszakban több országos kutatásban is részt vettem, többek között a Magyar Tudományos Akadémia Szociológiai Intézetének két országos kutatásában: az első témája a Balaton regionális tervének végrehajtása; a másodiké a központi és helyi hatalom konzisztens vizsgálata volt.

A kilencvenes évek közepétől elsősorban a szabadság probléma körével foglalkoztam, és vele összefüggésben a demokrácia kérdéseivel, a nemzeti hagyományok és a közösségi-társadalmi tudat problémáival. A „Merre tart a világ, Európa, a Közép-Kelet-Európai régió és Magyarország a XX. század végén és a XXI. század

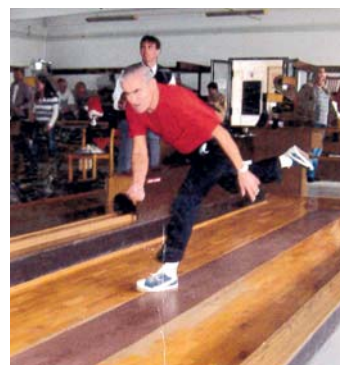

elején?” nemzetközi tudományos konferencián, A politikai kultúra jelene és jövője címmel tartottam előadást. 1996-ban az egészséges városok WHO nemzetközi program keretében tanszékünkkel team munkában vizsgáltuk Győr város egészségügyi, kulturális és gazdasági helyzetét... Közben a Mosonmagyaróvári Egyetem vendégtanára voltam két évig. A Főiskolánkon az oktató munkámban meghirdettem az új, szabadon választható tantárgyat, az Ember, Történelem, Szabadság címmel, (jegyzettel és szöveggyűjteménnyel) nappali és távoktatási tagozatos hallgatók számára, a Filozófiatörténet tantárgy oktatása mellett, melynek mint vezető oktató docens a tantárgyfelelőse voltam a tanszéken. Tiszteltem hallgatóim véleményét, önálló gondolkodását, teltházás előadásaim nyomán úgy éreztem ők is tisztelték tanárukat. Így aztán meghívtak az akkor még humoros szakestekre, a hallgató-tanár focimeccsre, ahol néha mi tanárok is győztünk! Sokan választottak szakdolgozatuk TDK-munkájuk konzulens tanárának. Fontos feladatnak tartottam, hogy segítsen a szülőfalumból, Kónyból a főiskolánkon tanuló hallgatókat, tanulmányi problémáik megoldásában. 2000-ben megjelent A filozófia klasszikusai – Fejezetek a filozófia történetéből című tankönyvem, mely a filozófia oktatás alapkönyve lett főiskolánkon.

– Gyermekei, bár elmondhatjuk, hogy messze esett az alma a fájától, de sikeresek lettek a saját területükön. Mit tudhatunk a családjáról?

– Fiaim, Csaba és Péter elismert zenészek. Tehetségüket talán feleségem édesapjától Lázár Mihálytól örökölték, akinek elismert szalonzenekara volt Csornán. Első közös zenekaruktól a győri Citrom együt-

testől útjuk a Szigeti Ferenc szervezte Känguru együttesbe vezetett, majd az együttes megszűnése után Csaba a Republic zenekar egyik alapító tagja lett, most – Cipő halála után – a zenekar énekes-basszusgitáros vezetője. Péter fiam a Känguru után a Sing-Sing, a Beethoven együttesben játszott, most a Zorall együttes dobosa. Három unokám közül Csaba fiának, Bálintnak is van a pályán szárnyait bontogató zenekara, a Zoom. Ő elvégezte a Színművészeti Egyetem dráma- instruktori szakát. Ikertestvére Ákos, a család személfénye. Harmadik unokám, Péter leánya Réka, ezévből vette át diplomáját a Pécsi Tudomány Egyetem Közgazdaságtudományi Karának Kereskedelmi és Marketing szakán. A TV Családbarát műsorában kétszer is szerepelt a Boros család. A főszerep zenész fiaimnak és meghívott vendégeiknek jutott. A feleségemnek, aki a győri Barabás-festőkör tagja és Kónyban is volt kiállítása, néhány festményét mutatta meg a TV műsorában, én pedig Arany János Vásárban című versét mondtam el ez utóbbi alkalommal. Így lettünk a TV-riporterek és a baráti körökben is „művész család”. Vendége voltam Gülch Csaba a Kisalföldben szombatonként megjelenő Versek és arcok sorozatának, melyben alkalmanként ismert személyekkel beszélgetett a költészetéről. A Kisalföld Üzenet

című CD- hangskönyvében pedig Csoóri Sándor Anyám fekete róza című versét mondhattam el, neves művészek társaságában.

– Nyugdíjasként sokat foglalkozik helyi ügyekkel is, úgy, mint helytörténeti könyvek és a Kónyi Kisbíró szerkesztése. Erről beszéljünk még egy keveset!

– A 2000 óta kezdődő nyugdíjas évek a teljes munka hevében folynak. Mint a Széchenyi Egyetem örökös tekebajnoka, hetente tekézek volt kollégákkal. Élhetek tudományomnak a bölcséletnek, a gondolkodás szabadságával. Tizenhárom éve tartom TIT előadásaimat az Emberi gondolkodás történetéről, és más témákban is a városi nyugdíjas klubokban. Ha tehetem járok Tárnokra, Érdre fiaimhoz, unokáimhoz, s van amikor három generáció focizik együtt. Örömmel művelem kertemet is.

Egyre többet járok szülőfalumba, úgy érzek, ahogy azt egyik kedvenc költőm Ady Endre is megfogalmazta. Ő eljutott az értől indulva a „szent nagy óceán”-ig, és én is úgy érzem, eljutottam valameddig. Ady is szívesen tért mindig haza, és én is szívesen jövök szülőfalumba. Örülök annak, hogy szívesen fogadnak, és részt vehetek többek között egy egyszerű szerkesztőgárdával, Kóny történetének feldolgozásában. Megtisztelő feladat volt a 2008-as Szemelvények Kóny múltjából I., és a 2014-es második kötet, felelős szerkesztői munkája. Úgy érzem, értékes kiadványt adhattunk át Kóny község polgárainak. Az is nagyon jó érzés volt számomra, mikor 2015-ben az önkormányzat megbízott a Kónyi Kisbíró felelős szerkesztői feladataival. A funk történetéről szóló kiadványok után már tapasztalt szerkesztői gárdával láthattunk hozzá az évente három alkalommal megjelenő önkormányzati lap szerkesztéséhez. Jó érzés megjeleneni szülőfalum életében, egy-egy időseknapi rendezvényen, szép verseket szavalni, egy-egy nemzeti ünnepeken ünnepi beszédet mondani. Nagy megtiszteltetés számomra a Kóny Községért Díj, melyet megkaptam annak idején a Képviselőtestületől, mert ez azt jelenti, hogy elismerik munkámat. Úgy érzem van még előttem itt a falumban is sok szép teljesítendő feladat.

Csikai Gábor

Könyi emlékműveink

A Faluházi esték rendezvénysorozat vendége volt Nagy István győri aranykoszorús fényképész-mester, helytörténeti kutató. Előadásában a nemrégiben megjelent Rábaközi emlékművek II. Ikrénytől Rábasebisig című kötetét mutatta be, melyben szerepelnek Könyi emlékművei is. A könyvben a csodálatos fotók mellett hiteles és érdekes információk olvashatók minden köztéri műalkotásról. Ezeket további, sokak által nem ismert információkkal, és néhol személyes történetekkel egészítette ki Nagy István előadása során, így a megjelentek teljesebb képet kaphattak lakókörnyezetükről. Ebből az előadásból szemezgetünk kiemelve a községünkre vonatkozó részeket.

Nagy István oly módon mutatta be könyvét, hogy az általa végigjárt 25 település mindegyikéről kiemelt egy-egy érdekes vagy szívének kedves emlékművet, majd részletesen beszélt a kötetben szereplő összes könyi emlékműről. Rábapatonáról például a Mária-kegyhelyet, a Lourdes-i barlangot emelte ki. Lourdes-i Mária alakja az 1859-es jelenés óta nagyon népszerű a hívők között, Rábapatonán is szobrot emeltek neki, majd később a templomkertben stilizált barlangot is kapott. A szobor körül a hívek hála- és emléktáblákat helyeztek el. Ilyen kegyhely a könyi templom kertjében is található, valamint Enesén is, ahol egy baleset következtében a barlang és a szobor is elpusztult, de a helyiek összefogásának köszönhetően már zajlik ezek újjáépítése. A könyi templomdombon található emlékmű Temesi Antal plébánossága alatt készült.

A többi környékbeli község emlékműveiről is hasonlóan érdekes dolgokat tudhattak meg az előadáson résztvevők, akik pedig többre kíváncsiak, elolvashatják a könyvben. Mi azonban most koncentráljunk a könyi vonatkozásokra Nagy István előadásában:

„A kutatás úgy kezdődik, hogy először átnézem a saját fotóimat, hiszen nagyon sok régi képpel rendelkezem. Ezután elmegyek a könyvtárba, onnan begyűjtöm az adatokat, majd elmegyek a községbe, amit aztán utcáról utcára végigjárom. Itt Könyben is sok segítsé-

get kaptam az önkormányzattól, könyvekhez jutottam, valamint Nusser Erika könyi lakos szakdolgozatát is (Könyi község szakrális és történeti kisméltéi 2013.) kézbe vehettem. Egyébként Könyt a korábbi könyveimbe is igyekeztem belecsempészni, például A győri ipartestület 120 éves története című 1100 oldalas kötetben is szerepel a könyi ipar.

Beszéljünk akkor a község emlékműveiről. Ahogy Győr felől megérkezünk Könyba, az első, amit megpillanthatunk, a Szentháromság-szobor, mely 1795-ben készült. Ez a község egyik legrégebbi emlékműve, melynek felújítására 2011-ben került sor, amikor Ominger Vince és barátai (Kernya Károly, Lukács Dénes, Horváth (Füzi) István, Dömötör Imre, Szabó László, Horváth Jenő, Bojnár Imre) felújították ezt az emlékművet, és nagyon szépre sikerült. A Petőfi utca közepén áll a Szent Rita képoszlop. Szent Rita a lehetetlennek tűnő ügyek patrónusa, az ő tiszteletére emelte ezt a képoszlopot 2012-ben a Vitéz-család, és abban az évben, a könyi búcsú napján szentelték fel. A képoszlop mellett van egy pad. Úgy gondolom, ez kellemes beszélgetésekre és találkozókra ad lehetőséget.

A következő a Kossuth utca végén lévő Bertalan-kereszt, amelyhez egy nagyon kedves történet kapcsolódik. Amikor tavaly március elején jöttem fényképezni, megszólított a szomszédban lakó Lang József és kedves fele-

sege, Lívia, hogy milyen szándékkal dolgozom itt. Mert a fotózás nem úgy megy, hogy kiugrom a kocsiból, katt, aztán jó napot! Rendesen körbe szoktam fényképezni, közelről, távolról,

a feliratokat is lefotózom. Aztán meg szoktam kérdezni a környékelieket, hogy ki mit tud a szoborról. Langék elmondták, hogy most elég viharvert állapotban van a kereszt, és még rajta van az előző évi karácsonyi kivilágítás is. Jobb lenne, ha egy hónap múlva jönnék vissza, addigra rendbe teszik. Április 20-án aztán az a látvány fogadott, hogy ők is a saját költségre gyönyörűen felújították, a feliratokat újra aranyoztatták. Mikor én odaértem, akkor végezte az utolsó ecsetvonásokat a korlátlan Lívia asszony, ennyire figyelmesek voltak.

A Kossuth utcában található még a Sirtői kápolna, melynek a helyén régen tó volt. Ide emeltek egy kápolnát 1829-ben, ez azonban később leégett. A ma látható kápolna 1860-ban épült, ezt most Varga Lászlóné nagyon lelkiismeretesen gondozza. Ami különlegessé és érdekessé teszi, az a benne található Piéta-szobor. Ez egyrészt fából készült, másrészt pedig Jézus, Mária bal térdén nyugszik, ellentétben a szinte mindenhol szokásos és a Szent Péter Bazilikában is megtalálható alkotással, ahol mindig a jobbon. Ez valószínűleg a művészi szabadság megnyilvánulása.

Ugyancsak a Kossuth utcában található a Banneuxi Mária szobor. Biztosan tudjuk, hogy 1780-ban már állt ott egy Immaculata szobor, de ez tönkrement. 1900-ban egy másik Mária szobrot állítottak ide. 1993-ban Dobai Sándor atya hozta ezt a hófehér ruhát, hófehér fátylat és a derekán kék övet viselő Szűz Mária szobrot. A Banneux-i Máriát ábrázolja, aki 1933-ban 8 alkalommal jelent meg egy 11 éves kislánynak. A szobor egyébként nagyon szép látványt nyújt, az utca minden pontjáról látható a hét-nyolc méter magas oszlopon.

Könyben világi emlékművek is vannak szép számmal. A Milleniumi emlékmű az 2011-ben kialakított főtéren található és az államalapítás ezeréves évfordulójára készült. A Kettős kereszt Haraszi László, a ravazdi erdőgazdaság vezetőjének kezdeményezésére, Medgyasszai László képviselő támogatásával készült. Lebó Ferenc szobrász- és éremművész tervezte, és Sima László faragó mester alkotása.

Van itt egy gyönyörű szép Szabadságharcos emlékmű is, melyet ugyancsak Lebó Ferenc készített. A 2014. évi Falunapon adták át a könyi közösségnek. Azt kell tudni róla, hogy 1848-49-ben a község akkori lélekszáma alapján 100 honvédet kellett kiállítani vagy személyesen vagy megbízottak útján. Akinek ugyanis volt anyagi lehetősége, az fogadhatott mást is maga helyett. Ezért nem teljes a névsor, amely az emlékmű tábláján olvasható.

A Dísztéren található még a Hősök szobra is (I. világháborús emlékmű). Könyi község

lakossága az 1910-es népszámlálás alkalmával 1857 fő volt. Statisztikai levezetés alapján ebből az 1857 főből 450 férfi volt katonaköteles korban. A betegeket és más okból felmentetteket leszámítva nagyjából 400 fő teljesíthetett katonai szolgálatot. A négy évig

tartó háború során 73-an áldozták életüket a hazáért, az ő neveik szerepelnek az emlékművön. A korabeli újságban nagy terjedelmű, másfél oldalnyi írás található a szobor avatásáról, mely 1924 szeptember 24-én történt. Egy mondatot emelnék ki belőle: „Az ünnepi beszédek meg-megszakította az emlékmű körül összegyűlt özvegyek és árvák hangos zokogása”. Ezt nem is lehet csodálni, mert ha csak egy hatfős családmodellt számolunk az 1910-es évekre, akkor ez Kónyban 300 családot jelent. Ebből a 300 családból 73 férfi, férj vagy gyerek hiányzott, akik odavesztek a háborúban. Az emlékművön olvasható két sor is: „Nyugosznak ők, a hős fiak, dúló csaták után.” Ezt 1834-ben, 80 évvel az események előtt írta Bajza József.

A temetőben található a Szent Antal temetőkápolna, mely 1922-ben épült, és tornyába 2016 augusztusában került fel a harang, melyet Ferenc pápa áldott meg. Erről annak idején a sajtóban elég sokat lehetett olvasni. A temető közepén található a nagykereszt, mellette pedig az Elhunyt plébánosok emlékműve. E kettős emlékmű szép gondolatokat fejez ki. A plébánosok emlékműve egyúttal egyháztörténeti feljegyzés is, hisz 150 év során 5 egymást követő plébános neve szerepel rajta, akik átlagosan 30 évig szolgálták a kónyiakat.

Nem véletlen, hogy annyi szép friss virág van az ő emlékükhöz.

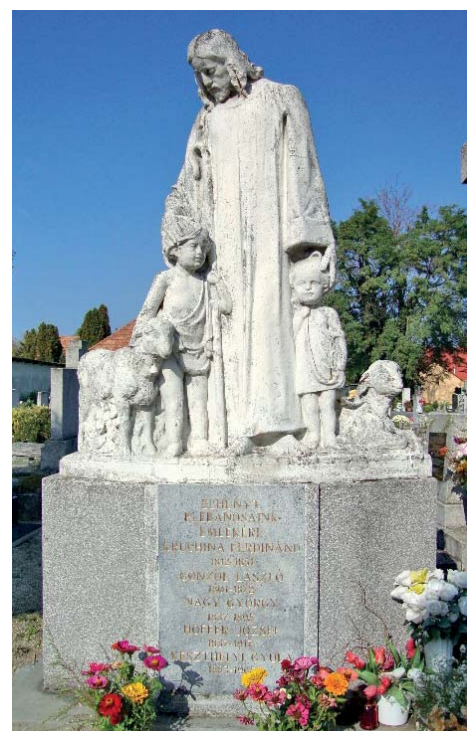
A templom felé közeledve láthatjuk az Immaculata szobrot, mely a szeplőtelen fogantatás pápai dogmájának állít emléket. A szobor 9 méter magas talapzaton áll, és egy soproni Mária szobor mintájára 1885-ben emeltette Németh György és neje, Csizmazia Teréz. 2011-ben a templommal együtt műemlékké nyilvánították, így majd a templomdomb felújítása során újulhat ez is meg. A templomdombi nagykeresztet Pápay István özvegye Horváth Katalin állította 1800-ban. Ennél a keresztnél kiemelném, mennyire fontos, hogy Krisztus arca a hasonló emlékműveken, hogy van elhelyezve. A legtöbb kereszten látható klasszikus elrendezés szerint Krisztus feje jobbra fordul és a szemé csukva van, mint

ebben az esetben is. A temetői nagykeresztnél viszont az arc balra fordul és a szemé nyitva van. Ennek a Katolikus nagylexikonban néztem utána, mert a kutatóknak feltűnik, hogy ez nem lehet véletlen, ennek valami oka van. A lexikon leírása szerint a csukott szemű a megfeszített Krisztust, míg a nyitott szemű az élő Krisztust ábrázolja.

A dombon található még a Pádai Szent Antal szobra, ez eredetileg a Rákóczi utcában állt, és valószínűleg az 1970-es években helyezték át mai helyére. Szent Antal a szobron a hagyományos elrendezésben található, jobb kezében a Biblia, bal kezében pedig a kis Jézus, derekán pedig a rózsafüzér. A II. világháborús emlékmű a templom déli oldalán található. Ennek elhelyezésére 39 évet kellett várni. Itt egy pillanatra meg is állnék, mert a könyvben nem mindig sikerül azt megírni, amit ott a helyszínen tapasztal az ember, de most van rá lehetőség elmondani. Az emléktábla névsorának utolsó hasábjában található négy név, amely arról tanúskodik, hogy ők zsidó emberek voltak, zsidó vallású magyar állampolgárok. Így a kónyiak, mikor ezt az emléktáblát készítették, ennek a négy zsidó vallású embernek a nevét is felvésték, ami azt bizonyítja, hogy nagy tiszteletnek örvendhettek, nagy megbecsülésben álltak.

Van egy nagyon vaskos könyv a holocaust magyar áldozatairól, ebben is szerepel a kónyi deportáltak névsora. Itt szerepelnek azok is, akik esetleg itt születtek, de nem kötődtek a községhez. Az emlékmű állítói ezért igen nagy tiszteletet érdemelnek, hogy ezeket a neveket is megőrkítették.

A Kazinczy utcai keresztet is mindenki ismeri, ez is felújítás előtt áll. Először 2003-ban készíttettem róla felvételt, akkor még valamennyire olvasható volt a felirata: 1878-ban Kölndorfer József és Giczi Erzsébet állíttatta. Az Új élet utcában a Buda kápolnát Buda Bertalan élelmiszeripari vállalkozó építtette. Ő egy autóbalesetet úszott meg viszonylag sérülésmentesen, és ekkor tett fogadalomból építtette a kápolnát. Ebben barátai, a szomszédok, a környékbeliek segítettek. A Soproni utca végén található az Angyali üdvözlét szobra. Ez a szobor számomra, és gondolom, mindenki számára, aki erre jár, különösen kedves. A finoman megmunkált Gábrriel angyal és Mária alakját 1861-ben készíttette Nemes István. A 2007-ben végzett felújítás jól sikerült. A legutolsó emlékmű, amit a könyvbe szerkesztettem, a Nepomuki Szent János szobor, mely a vándorló szobrok sorába tartozik. Eredetileg a Győrt Csornával összekötő út mentén állt, de 1999-ben, mikor az utat rendezték, akkor került mai helyére. Nem ez az egyetlen vándorló szobor a környéken, például Rábapatonán három ilyen is található.

Készülőben van a harmadik kötet is, ebben a Csorna-Kapuvár-Beled háromszög települési kerületnek. Ha esetleg valaki tud erről a területről bármilyen információt biztosítani, kérem, ossza meg velem!” Cs G

Irodalmi arképvázlatok

Rovatunkban kerek évfordulókra emlékezve, vagy különleges aktualitásuk miatt nagy költőinket, íróinkat, politikusainkat idézzük meg. Most Ady Endrére, a Léda és Csinszka-versek nagy költőjére emlékezünk, halálának 100. évfordulóján.

Ady Endre (1877-1919) a Szilágymegyei Érmindszenti született 1877 november 22-én. Az 1913-ban megjelent önéletrajzában szülőfaluját Érdmindszent néven nevezi meg. (Alkotói pályaképek a magyar irodalomból Ady Endre)

Édesapja Ady Lőrinc, édesanyja Pásztor Mária ősi protestáns papi családból származik. „Az Ady család a Szilágyság egyik legrégebbi családjá, régi vagyonos és rangos helyzetéből hamarosan lecsúszott, a XVI. századtól kezdve a jobbféle birtokos nemesúr kevés közöttük, de annál több a majdnem jobbágyos bocskoros nemes.” – írja önéletrajzában.

Ady 1888-ban a nagykárolyi piarista gimnáziumban, majd az ősi kálvinista zilahi iskolában tanul. A zilahi Wesselényi-kollégium kis szigete volt az igazi liberalizmusnak. Verseiben, (Véndiák üzenete.. Üzenet egykori iskolámba) és önéletrajzaiban vallotta meg ragaszkodását iskolájához. Érettségi után apja kívánságára - aki megyei közigazgatási tisztviselőt szeretett volna neveltetni fiából - Ady a debreceni jogakadémiára iratkozott be. Többre néhány vizsgánál nem jutott. De Debrecenben bontakozik ki újságírói vénája, mely a Debreceni Főiskolai Lapok és a Debreceni Hírlap munkatársi tisztségétől a Nagyváradi Napló publicisztikáihoz vezet. Cikkeiben, így például A magyar kétfejtű sas írásában fellép a

nacionalizmussal összefonódott klerikalizmus ellen: a Budapesti Naplóban pedig az 1905-ös orosz forradalom látomását idézi a Vörös szekér a tengeren című versében, a Földindulás című cikkében aggódva, kételyekkel figyel az orosz eseményeket.

„Írásaim, különösen a versek egyszerűen felháborodást keltettek; voltam bolond, komédiás, értelmetlen, magyartalan, hazaáruló, szóval elértem mindent, amit Magyarországon egy poétának el lehet érni, de nem haltam meg.” Önéletrajzából megtudjuk, hogy egyre kevesebbet utazik kóborlásai területén a Bécs, Párizs és Róma háromszögben, és gyakrabban kell be-bevonulnia egy-egy szanatóriumba. „Harminchat éves leszek, agglegény, kilenc év óta minden évben írok egy kötet verset, többnyire Budapesten és a falumban élek, s természetes, bár kissé szomorú, hogy igazában otthonom, lakásom nincs is.”

Ady önmagát szimbolista költőnek tartotta. A szimbolizmust jelzi verseiben a sajátos és egyéni jelképrendszer, a magánmitológia, a sejtelmesség. Életművében bizonyos témakörök mindvégig jelen vannak kötetekben. Egy időben születtek a magát megmutató; a forradalmi; az istenes; a magyarság; és szerelmes versei. Babits egyenesen a dantei rendet vette észre Ady lírájában. Villantsunk fel néhány képet ebből a csodálatos lírai arzenálból.

Ady első kötetének az Új versek (1906) programadó versében (Góg és Magóg fia vagyok én) megfogalmazza költői hitvallását. Ady már a Bilek című publicisztikájában hivatkozik Góg és Magógra, mint a világtól elzárt nép vezetőire: „Góg és Magóg népet ércapukkal zárták el, de Góg és Magóg népe legalább döngethette ezt az ércaput. A mi népünk ezt sem teheti. Ennek leszeli karját, hogy a pokol kapuját ne is döngethesse, hogy nyomorékul, elüszkösödött testtel guruljon a sírba.”

Ady forradalmisága 1908-1919 között bontakozik ki. A korszak legjelentősebb mozzanata, hogy az új irodalom táborba szerveződött. 1908-ban megindult a Nyugat című folyóirat. 1909-ben Ady-számot adtak ki. A polgári főváros is önmagát becsüli meg, amikor 1909-ben az irodalmi díjat Adynak juttatja. Egészsége már nagyon gyenge, de időről időre legyőzi a kórt. Ady forradalmi verseinek témáját nagyrészt a hagyományból, a népi életből, a proletár sorsból meríti. A Hadak útja, a Csák Máté földjén, a Dózsa György unokája, az Emlékezés Táncsics Mihályra, a Csaba új népe részben újra értelme-

zése múltunknak, részben pedig megtagadott történelmi örökségünk birtokbavétele. Ady szimbolikája bennük a legérthetőbb.

Ady megrendítő, egyben forradalomra serkentő képet fest lírájában a korabeli paraszti életről. Az öreg Kunné című versében egy tízgyermekes parasztasszony életét sűríti össze egyetlen hatalmas vádló képbe; „Kunyhó, olaj-mécs, munka, éhség, / Gyermekek, rongy, szégyen és a többi/ S végül a legnagyobb parancs jött: / Tessék a tüdőt kiköhögni.” A paraszti élet drámaiságáról szól ismert nagy verse A grófi szerűn is. A magyar ugaron című verse a legtöbb vitát és a legtöbb ellenérzést váltotta ki nemcsak ellenfelei, hanem költőtársai körében is. A fiatal Kosztolányi és Babits Mihály is elítéli Ady szitkozódását a magyar ugarról. Az ugar jelképét Ady Széchenyitől kölcsönzi, akinél a parlag a megműveletlen föld, az elmaradottság kifejezője. Ady szerint Magyarország az elmaradottság színtere, a tehetségek temetője, (A Hortobágy poétája), az értékek pusztítója, a reménytelenség és kilátástalanság földje. Ady szkepszisét – mivel úgy látja, hogy vezető híján nem bízhat a parasztságban – kivetíti az egész magyar társadalomra, ezért nevezi a magyarságot 1914 körül a „hőkölő harcok népének”. (A hőkölés népe) Ezért közelít a munkásosztályhoz (A jövődő fehérei) s másik nagy versében (Küldöm a frigy-ládát) a munkásságot érzi olyan erőnek mely győzelemre tudja vinni a forradalom ügyét, egy szép országot teremthet.

Ady magyarságverseiből (1908-1919) nagy részt a pesszimizmus árad. Ilyen a Magyar jakobinus dala (eredeti címén „Akarunk és merünk?”) kérdőjével és egymást követő kérdéseivel – Vajon lehet-e jobbra várni? Mikor fogunk már összefogni? Meddig lesz még úr a betyárság/ És pulyahad mi milliók... A Halál-tó fölött pedig ki is mondja: „Hiába minden, mind lehullunk,/ Húz, a Halál-tó: elveszünk.” Ady magyarság-versei, csakúgy mint forradalmi-versei leggyakrabban un. megmagyarozott szimbólumot rejtnek. De e korszakának versei egyre inkább valóság-anyaggal telnek meg (Az én magyarságom, Gőzösről az Alföld, A téli Magyarország). Úgy érzi olykor, hogy a magyar társadalommal nem lehet mit kezdeni (Nekünk Mohács kell). Egyik versében (A civódó magyar) azonban már pozitív hangot üt meg: „Halj meg már bennem, te civódó magyar,/ Békétlen Koppány, hun ördögök fia.” A Szeretném, ha szeretnének (1909) kötetének első verse (Sem utódja sem

boldog őse) Ady önmitizálása közé tartozik. S e kötetnek talán legszebb, legőszintébb, a hazájához való örök kötődését kifejező verse A föl-föl dobott kő; „Tied vagyok én nagy haragomban,/ Nagy hűtlenségben, szerelmes gondban,/ Szomorúan magyar... És, jaj, hiába, mindenha szándék,/ Százszor földobnál én visszazállnék/ Százszor is, végül is.”

Aztán a világháború előtti versei megint a kétségbeesést fejezik ki a nemzet sorsa felett: „Be igazság szerint hullunk ki/ A kegyetlen óriás rostán,/ Kedvét nem töltvén az Időnek.” (Az idő rostájában), „Úgy elfogy a magyar,/ Mintha nem lett volna.” (Ülj törvényt, Werbőczy).

A magyar irodalomtörténet nagy szerelemmitoszainak egyike Ady kapcsolata Diósné Brüll Adéllal, (Lédával) akivel 1903 őszén Nagyváradon ismerkedett meg. A szépsége, asszonyisága teljében lévő nő szülővárosába rövid pihenőre érkezett; többek között férje zavaros üzleti ügyeit is feledni. Adyhoz a fiatal újságíróhoz kezdetben csak szeszélyből közeledett, ám az egyre erősebb kölcsönös vonzalom hatására, 1904-ben Ady Léda után utazik Párizsba. Kapcsolatuk csúcspontja az 1908-as nagyváradai Holnap-matiné, ahol együtt állnak a színpadon. Érmindszentre is elviszi Ady Lédát, hogy bemutassa édesanyjának. Ettől kezdve több éven át tart a veszekedésekkel tarkított szakítás... A végleges után Léda eltűnik a közvélemény elől. (Alkotói pályaképek a magyar irodalomból). Arcképvázlatunkban csupán néhány versét említhetjük e szép-szomorú – inkább jelképessé emelkedett, mint igazi – szerelemnek,

mely versek (Meg akarlak tartani, Félig csókok csók, Héja-nász az avaron, Lédával a bálban, A mi násznagyunk, Elbocsátó szép üzenet, Valaki útravált belőlünk) kezdettől fogva magukba foglalják a bizalmatlanságot, a harcot, a kölcsönös féltékenykedést, az örökké való szerelem és a halál gondolatát.

„Ebbe a nagy sötétségbe – az elűzött Léda helyett - egy intézeti lányt fúj be a végzet. Míg szívét az utolsó látomások zúzzák, a vénlegénynek van ideje ezért a lányért harcolni, s mint

feleségével összebújni s együtt bujdoskolni” írja Németh László a Vitathatatlan Ady-ban. A tízes évek elején egy svájci leányintézetben tanuló Boncza Berta (Csinszka), Boncza Miklós országgyűlési képviselő lánya kezébe kerül Ady Vér és arany (1907) kötete. Az Ady rajongók levelei között Csinszka leveleire csak véletlenül figyel fel a költő. A levélismeretségből meghívások, 1914 pünkösdjén leánykérés lett, majd házasság. A leánykérés emlékét vers (A Kalota partján) őrzi. A házasság országszerte nagy felháborodást váltott ki, hiszen Csinszka jóval fiatalabb volt Adynál. A Csinszka verseket A halottak élén (1918) kötet Vallomás a szerelemről ciklusa tartalmazza A Csinszka-versek legfőbb kérdése: lehet-e a szerelem menedék, rév, kikötő a világban, a világgal szemben. A válasz bizonytalan, még ha a vallomásokban erősebbnek is érezzük az igen akarását. A Csinszka szerelem legszebb versei: a Cifra szűrőmmel betakarva, az Őrizem a szemed, a Nézz, Drágám kincseimre. Mindenesetre a fiatal Csinszka talán megtartva Ady emlékét is, három hónap múlva „eldobva az özvegyi fátylat”, Babits Mihály kedvese lett, aztán Harsányi Zsolté, később pedig Márffy Ödön festőművész felesége.

Ady 1904-12 között hét alkalommal járt Párizsban. Párizst a fény városának nevezi, és szembe állítja a magyar valósággal. A hatások emlékét örökítik meg a Párizsban járt az Ősz, a Páris az én Bakonyom, a Jó Csönd-herceg előtt versei.

Az istenes-versek jelentik Ady költészetének szinte egyetlen rétegét, melyet fenntartás nélkül fogadott a korabeli kritika, s Balassy mellett a legjelentősebb magyar istenes költőnek tartották. Az Isten-téma Az Illés szekerén (1908) kötet A Sion hegy alatt ciklusában jelenik meg. Istenre harcaiban van szüksége Adynak. Egy önlelkéből kivetített, sorsához, forradalmiságához, mindennapi élethez alakított Isten-kép ez. Az Ádám hol vagy? című vers mindjárt ezt a küzdelmében segítő Istent hívja. Van egy-két fáradtabb pillanatában fogalmazott Isten-verse is; Az Úr érkezése, a Szeress engem Istenem és az Álomom: az Isten; „Batyum: a legsúlyosabb Nincsen,/ Utam:

a nagy Nihil, a Semmi,/ A sorsom: menni, menni, menni/ S az álomom: az Isten/... Vele szeretnék találkozni.” Az Isten harsonája szinte forradalmi vers; „Mikor az elnyomottak a senkik,/ jajdulva fegyverkezve jönnek,/ Az Isten jön és millió árnya.” Az Imádság háború után versében, az Úrhoz fordul: „Békítsd ki Magaddal s magammal,/ hiszen Te vagy a Béke.” Néha régi emlékei tódulnak fel Isten élményében, mint például a Krisztus-kereszt az erdőn, ahova holdas nagy téli éjszakákban jártak édesapjával. „Egymás mellett dalolva ültünk/ S miként az idő úgy repültünk.”

De istenes-verseiben megtalálható az Istennel való vitatkozás, sőt a vele szembeni ellenállás is. A kimérák Istenéhez című versében egyszerűen vádolja az Istent: „Én voltam, Isten, bolond nyilad/ S nyilad most már messze lótted,/ Föl-emelt, véres homlokom/ Nem ejtem porba most előtted.” Az Isten drága pénze az Istennel való bajvívásnak reprezentatív verse. Az Élet, Isten drága pénze, melyet Ady mintegy kölcsönként fog fel, most eljött az Istenhez a kamatokkal: „De hogyha már megkínóztál,/ Hagyd még nálam drága pénzed,/ Drága kölcsön, drága Élet/.” Ady Isten-verseiben tehát az Isten-fogalom különböző jelentései pörlekednek egymással. Ady istenes-lírájának (melyből itt csak felvillantottunk néhány verset) önmagán túlmutató jelentősége is van; ihletének forrásába enged bepillantani. Sok esetben a Biblia s ebben is az Ószövetség bírta Adyt költői megszólalásra. Bibliai alakok, történetek, át-át szövik líráját. Verscímei alatt ilyen „utasításokat” olvashatunk: „Elolvasandó Máté evangéliuma”, vagy ilyen textus: „Jób könyve 41”.

Ady helyzete a háború alatt megnehezedett, támadják az új irodalmat és Adyt is, csak Móricz Zsigmond és Jászi Oszkár áll ki mellette. Érmindszenten, majd Csúcsán húzza meg magát, „Sopánkodó, remegő öregeimet őrizve, egy feneketlen saru hideg faluban.” E korszakban jelenik meg A halottak élén (1918) kötete, benne az Ember az embertelenségben, az Ifjú szívekben élek és kései ars poeticája az Intés az örökköz. Utolsó verse az Üdvözet a győzőnek, megrendítő könyörgő írás a magyarság mellett.

1919. január 27-én halt meg. A Nemzeti Múzeum előcsarnokában ravatalozták fel, munkások álltak díszőrséget a koporsója mellett. A főváros népe úgy tisztelgett, és hódolt a halott Ady emléke előtt, hogy ellepte az egész Múzeum kertet, sőt a körutat is. Ravatalánál és a sírnál a legjobb barátok, köztük Móricz Zsigmond, Babits Mihály, Jászi Oszkár, Kunfi Zsigmond rótták le búcsúbeszédükkel kegyeletüket.

Dr. Boros István

Átadták az első Görcs Imre Díjakat

Görcs Imre és családja sikeres vállalkozók – a milliárdos forgalmú Gimex Hidraulika Kft. tulajdonosai –, akik soha nem felejtették el gyökereiket. Korábban a helytörténeti kutatásokat támogatták jelentős összeggel, a tavalyi Falunapon pedig a sajnálatosan korán távozott Görcs Imre cégalapító emlékére ösztöndíjat hirdettek tehetséges, szorgalmas kónyi fiatalok részére. A díj átadására a 2018 évi adventi ünnepségen került sor.

A Görcs Imre Díjat Görcs Annamária, a díj névadójának lánya, valamint Görcsné dr. Muzsai Viktória, Görcs Imre özvegye adta át. Görcsné dr. Muzsai Viktória a díjátadón elmondta:

„Kedves Kónyiak! Görcs Imre Kóny szülöttje. A Kónyi Általános Iskola elvégzése után Győrben, szakközépiskolában szerzett érettségit, azt követően pedig felsőfokú külkereskedelmi végzettséget Budapesten.

18 évesen három évre az NDK-ba ment, ahol dolgozott és főképp tanult nagyon sok később hasznos dolgot: mentalitást, korrektséget, precizitást, nyelvet, amelyekkel a későbbiekben élni is tudott. 44 évesen, 1993-ban alapította meg a Gimex Hidraulika Kft.-t, amely mára a régióban ismert, sikeres és megbízható partner lett. A cég 2014-ben elérte az egymilliárdos forgalmat. Imre elment, és azóta a lányom, Annamária az ügyvezető. Ezt a sikeres folyamatot nem törte meg semmi. Így aztán azt mondhatom, hogy Imre, aki 35 éven át a férjem volt, nem csak törekvő és problémamegoldó ember, de emberszerető ember is volt, aki mindig arra törekedett, hogy környezete elégedett legyen. Empatikus vezető volt, szociálisan érzékeny ember, aki azt tartotta: mindenekelőtt emberként nemcsak hitelesnek és megbízhatónak kell látszani, de annak is kell maradni. Ezt a fajta örökül hagyott szellemiséget őrizzük Annamarival, a Gimex Kft. ügyvezetésével, dolgozóival, a családdal, és a 25. jubileumi évben megalapítottuk a cégalapító emlékére a Görcs Imre Díjat. A díj tartalma egyszer százezer forintos ösztöndíj és Lipovics János szobrászművész alkotta bronz emléklapok. A díjhoz egy pályázat kapcsolódott, amit a Falunapon hirdettünk meg, és a kónyi önkormányzat honlapján lehetett rá pályázni. Úgy gondoltuk, első ízben Imre szeretett szülőfalujában adjuk át, mégpedig olyan 17-25 éves fiataloknak, akik egyrészt felsőfokú tanulmányaik támogatására

használhatják fel, másrészt pályakezdéshez. Ebben az évben első ízben Kónyban két fiatal jutalmazunk így: Szabó Krisztinát, aki a Baross Gábor Kéttannyelvű Közgazdasági és Ügyviteli Szakgimnáziumban, kétnyelvű érettségit tett, és most a Soproni Közgazdaságtudományi Egyetem elsőéves hallgatója, valamint Kiss Martint, aki a Széchenyi István Egyetem elvégzése után az Audi Hungária Kft.-nél dolgozik. Ez a díj azok számára, akik átvették, üzenet, amit ugyancsak gyakran emlegetett Imre: Tiszteld a múltat, hogy érthesd a jelent és munkálkodhass a jövőn. Széchenyi István, megyénk szülője mondta ezt, és ez szép üzenet, használjátok egészséggel, és gratulálunk hozzá!”

Lapunk felkereste a két díjazottat, és arra kértük őket, hogy röviden mutakozzanak be.

KISS MARTIN

A kónyi általános iskola elvégzése után Győrbe, a Jedlik Ányos Szakközépiskolába jelentkeztem elektronikai szakra, ahol, ha ott maradok ötödéven, megkapom a műszaki informatikusi végzettséget. Az érettségi után azonban közvetlenül felvételiztem a Széchenyi Egyetemre mechatronikai mérnöknek, majd ott halasztottam egy évet, hogy ezt a technikai szakot is elvégezhessem. Az egyetemi tanulmányaim közben felvettem gyakornoknak az Audi karosszériagyárába a karbantartásra. Közben a Q3 széria elindulása, az áttelepítés miatt lettek még üres pozíciók, amivel az akkori főnököm számolt is. Ekkor már kaptam egy technikai álláslehetőséget, amivel én éltem is. Aztán a diplomát követően, most december 1-től már mint karbantartó mérnök dolgozom ott.

– Mivel foglalkozik egy mechatronikai mérnök?

– A mechatronika a gépészetnek, az elektronikának és az informatikának a közös területe. A legjobb példa erre talán egy CD-lejátszó. Hogyha csak gépészeti szempontból oldanánk meg, akkora lenne mint egy ház. De elektronikával kiegészítve már sokkal kisebbre lehet megcsinálni, ha viszont elektronikára akarjuk pozicionálni, ahhoz már kell informatika és programozás is, hogy minél kompaktabb legyen. A mechatronika tehát főképp a szabályozástechnikáról szól. A karbantartáson pedig mi felelünk azért, hogy a berendezések a legnagyobb rendelkezésre állással működjenek, és az előírt rendelkezésre állást tudják tartani. Ez azt jelenti, hogy minél kisebb gépkiesések legyenek, illetve ha bármilyen hiba, vagy gépleállás történik, akkor a karbantartás feladata felkészülni arra, hogy ez meg se történhessen, másrészt mihamarabb termelni tudjon a berendezés.

– Honnan szereztél tudomást a Görcs Imre Díjról, miért jelentkeztél rá?

– A Falunapon nem tudtam részt venni, mivel akkor tartottuk édesapám névnapját, így ott nem is hallottam erről a lehetőségről. Így végül az interneten olvastam róla, Kóny község honlapján.

– Mire használod az elnyert összeget?

– Igazából egy részét már fel is használtam, vettem belőle egy hegesztőgépet és sisakot. Ezekkel most próbálok megtanulni hegeszteni, amiben egyelőre részsikereket sikerült elérnem. Illetve még egy mikrokontroller programozót szeretnék vásárolni.

– Mik a jövőbeni terveid?

Egyelőre maradni szeretnék az Audinál. Aztán mint egy átlagos ember: saját lábra állni.

SZABÓ KRISZTINA

A Barossban végeztem kéttannyelvű képzésen. Itt a történelmet és a matematikát is angolul tanultuk, és ezáltal megkaptuk a felsőfokú C1 nyelvvizsgát belőle, amennyiben sikerült az emelt szintű angolból ötösre érettségizni. Ez közgazdász szak volt, így ilyen szakmával is rendelkezem.

Ezért is választottam a Soproni Egyetemet, mert a közgazdaságtan érdekelt. Most itt szakmai németet tanulok, ami elég nehéz. Az idei évben kezdtem a gazdaság menedzsment szakon, és reményeim szerint három és fél év múlva végzek. De gondolkodom rajta, hogy esetleg átmenyek pénzügy-számvitelre, mert az mégcsak jobb lenne, ha mérlegképes könyvelő lehetnék. Később pedig munka mellett a mesterképzést (MA-t) is szeretném elvégezni.

– Honnan tudta meg a díjat, miért pályázta rá?

– A kónyi honlapról szereztem tudomást a pályázatról. Úgy gondoltam, mivel minden kiírt feltételnek megfelelek, ezért jelentkeztem.

– Mire használod fel az elnyert összeget?

– Mivel tandíjat kell fizetnem, ezt könnyíti meg a díj.

– Melyek a jövőbeli terveid?

Nyilván elsősorban elvégezni az Egyetemet. Utána mindenképp ebben a szakmában szeretnék munkahelyet találni. Később pedig, ha esetleg átmenyek pénzügy-számvitelre, akkor egyéni vállalkozást is szeretnék, de előbb mindenképp fontos lenne egy cégnél tapasztalatokat gyűjteni. Még középiskolában jártunk egy vállalatnál, ahol volt lehetőség arra, hogy a cégen belül nyelvet (spanyol, francia, orosz) tanuljunk. Ez egy logisztikai cég, ahonnan lehet külföldre menni dolgozni, ez is érdekelne. Ez amúgy is a terveim között szerepel: a német befejezése után még egy nyelvet, mondjuk oroszot kezdeni el. Erasmus programban nem tervezek részt venni, de például azt el tudom képzelni, hogy az MA-t már egy külföldi egyetemen szerezzem meg.

Cs. G.

Az 1848-49-es forradalom és szabadságharcra emlékeztünk

„A haza örök, s nem csak az iránt tartozunk kötelességgel, amely van, hanem az iránt is, amely lehet, s lesz.” (Kossuth Lajos)

1848-49 forradalmárai és szabadságharcosai nyilvánvalóan Kossuth e szavai szerint élték le vagy áldozták fel életüket, így mi az iránt tartozunk kötelességgel, hogy minden évben megemlékezzünk róluk. Idén március 14-én fél négykor tartottuk meg a községi ünnepséget, immár második évben összevonva az iskolai megemlékezéssel, a Dísztéren.

A Himnusz eléneklése után a Kónyi Deák Ferenc Általános Iskola énekkara lépett színpadra Varga Pálma karnagy vezetésével, és előadták a Klapka-Indulót, a Jól van dolga a mostani huszárnak, a Gábor Áron rézágyúja és a Toborzó című klasszikus műveket. Ezután Aller Imre, községünk polgármesterének ünnepi beszéde következett. Elsőként röviden megemlékezett a forradalom és szabadságharc eseményeiről majd elmondta:

„1848-ban legjobbaink arra esküdtek, és arra szövetkeztek, hogy jobbá teszik a világot, a mi világunkat is. S bár a jobb világ akkor is és azóta is talán mást jelent az embereknek, abban egyet értettek; haza és haladás nélkül, szabadság nélkül, demokrácia nélkül nincsen,

nem lehet jobb világ. Nem is az egyformaság, hanem az egyetértés teremtett közöttük közös szándékot, közös célt és közös akaratot, mert különbözőségük ellenére nem ellenséget láttak egymásban. Olyan szabadságot álmodtak, amely mindenkit megillet, amely mindenki szabadsága. Olyan demokráciát álmodtak, amelyben a hatalom okosan irányít, de nem kizárólagos és nem uralkodik.

Az 1848-49-es magyar forradalom és szabadságharc, Magyarország újkori történetének egyik meghatározó eseménye volt, a nemzeti identitás alapköve. Társadalmi reformjaival a polgári átalakulás megindítója, önvédelmi szabadságharcával a nemzeti-mitológia részévé vált. Szerves része volt az 1848-as európai mozgalmaknak, azok közül viszont egyedül jutott el sikeres katonai ellenállásig. Ha felteesszük a megemlékezés befejezéseként talán szokványosnak is tűnő kérdést, hogy mi is ma a legfontosabb üzenete számunkra 1848-49-nek, akkor talán a költővel, József Attilával válaszolhatjuk meg; „rendezni végre közös dolgaikat...” itthon és Európában, minthogy azt az akkori történelmi szereplők is megpróbálták. Mert ha azt mondjuk „európaiság”, nemcsak történelmünk legszebb pillanataira, nemcsak hazánk legtermékenyebb korszakaira, de legszentebb,

legfontosabb, közös európai értékeinkre is gondolunk. Mert ezen a földön Európa a szabadság, a demokrácia, a sokszínűség és a tolerancia hazája. A műveltség, a kultúráé és a civilizációé. A civilizációban pedig a polgáré. Azé a „főlemelt fejű” polgáré, aki a történelem során oly sokszor Párizsban, Bécsben, Toscanában, vagy Pest-Budán ki tudta mondani, hogy elég volt, hogy nem kér a zsarnokságból, a rabságból, nem kér az agresszív hatalomból, az egyenlőtlenségből, és az igazságtalanságból. 1848-49 magyar forradalma és szabadságharca erre int, figyelmeztet és tanít bennünket.”

A beszédet követően Aller Imre polgármester és Szalánczy Zsolt alpolgármester megkoszorúzták a 2014-ben átadott Szabadságharcos emlékművet, majd az iskola 6. osztályos diákjai elevenítették föl a forradalmi eseményeket. Az irodalmi műsort Czeglédiné Karai Erika és Pölöskei Lászlóné állította össze. Az ünnepi megemlékezést az Erkel Ferenc Énekkar műsora zárta Veér György karnagy vezetésével. Az énekkar egy Kossuth nótákból álló dalszettel, Halmos László két katonadalával és ismeretlen szerző Szállnak a felhők című kórusművével emlékezett meg a hősookról. A rendezvényt a Szózat eléneklése zárta.

(B. I.)

sikerült eltalálnia. A pénzeszsák viszont mindig a vállamon volt. Soha sem tudtam meg, hogy ő azt akarta-e, vagy valaki mást lesett. De többet nem mentem arra, inkább megkerültem a nagyiskolát. Aztán az éjféle vonatról leadták a csomagokat, azt beraktam egy nagy ládába a váróterembe. Reggel meg befogtam a lovat, ami erre volt tartva, és behoztam vele a csomagokat a postára. Télen meg egy lovasszánom volt, azt is nagyon élveztem.

Az ötvenes években, a beszolgáltatási időszak rettenetes volt. Megmondták, hogy mennyi húst kell beadni. Anyám egyszer összeszedte a kacsákat, elvitte a beszolgáltató helyre, ott meg egy asszony vizsgálta őket, milyen kövérek, de nem vette át, csak félretette. Délután aztán apám is hazaért, anyám meg mondta neki: nem vette ám át a kacsákat az asszony. Erre apám: megismered a récéidet? Meg hát! Apám odament, összeszedte az összeset, bele a kosárba, fel a kocsira, aztán isten velek! Senkise jött utána, hogy miért viszi el. Le is vágatta gyorsan az összeset, mindenki kacsát pucolt otthon, úgy örültünk neki, mint a fene. Egyszer meg a tehenet vezették el, mert volt adóhátralékunk. Odakötötték a tanácsháza udvarára, apám akkor se volt otthon, csak mikor hazaért, mondja neki anyám, mi történt. Apám bement, és addig szövegelt a járástól kiküldött emberrel, míg este jött haza a tehénnel, nem vitték el.

1957-ben valamelyik rokonunk szólt, hogy elviszem én ezt a gyereket, most indult a mezőgazdasági gépész iskola. Mit tudtam én, mi az, de hát elfogadtam, nem volt nekünk ellenszólásunk, hogy az leszek vagy nem az leszek. Ez az iskola kétéves volt, elvégeztem, majd a csornai gépállomásra kerültem, de ott csak egy évet dolgoztam, mert bevonultam 1960-ban Kőszegre a Határőrséghez. Kevesen szeretik a katonaságot, de én kívántam is, hogy vonuljak be.

Olyan vékony termetű gyerek voltam, úgyhogy reméltem, ott legalább kis fizikai állóképességet belegyúrnak az emberbe. Nem volt ez ördögös dolog, én élvezettel csináltam, nem kitolásnak vettem a gyakorlatokat. Ha pedig a szabályzatot marhán megtanulod, akkor nincs semmi gond.

Így is ment, és elég hamar kiemeltek a bandából, hogy menjek el tisztas iskolára. A kor-

Czakó Sándor barátommal 19 évesen

osztályomból 7-8-an voltunk kónyiak, de csak magam mentem oda. A többiek mondták is: elmész? Majd kitolnak veled! Én meg: Az igaz, hogy kemény lesz az öt hónap, de én azt irigylem, mikor a parancsnokaink oldalán egy térképtáska van, rajtunk meg a hátizsák, a gázlárc, és abban futunk-lótunk. Azok meg csak jönnek-mennek, adják az utasításokat. El is végeztem az öt hónapot századkitűnővel, ki is plakátoztak a falra. Egy ismerősöm is ott volt, az meg mondta: mennyi

Feleséggel és lányaimmal

pénzt adtál nekik, hogy kiszegeljének oda? De én mindent megtanultam, a szabályzatokban még a vesszőket is tudtam, így kiképző lettem.

Majdnem benn is maradtam, mert egyik barátommal megbeszéltük. 56-ban Kőszegről sokan disszidáltak, és a Szabóhegyen maradtak házak gazdátlanul, azok a tanácsok kezelésébe kerültek. Mi megtudtuk, hogy ezeket fillérékért meg lehet venni. Ez a haverom volt a fő indítványozó, hogy foglaljunk le egyet, az újoncok között meg mindig lesz mindenféle szakmabeli, azokkal rendberakatjuk. De hát ehhez hazulról kellett pénzt kérni, lefoglalózni. Írtunk haza, ő a menyasszonyának, aki küldte is az 5000 forintot, én meg nem kaptam levelet. Na, egyszer csak a testvérem írt: hogy el vannak keseredve itthon, mert idáig felneveltek, tanítottak, most meg majd elzüllötök ott a honvédségnél. Odaadom a komámnak, elolvassa, mondja: te már nem maradsz itt benn. Ő azonban ott benn maradt, és úgy is lett, ahogy ezt itthon megjósolták énnekem, el is züllött. Odavitte a menyasszonyát, kapott is lakást hamar, aztán egy év után odáig jutott, hogy le is szereltették.

Én leszereltem, de a gépállomás addigra feloszlott, úgyhogy bementem Győrbe a Rábába. Meg is szerettem ezt, és akkor a Vagongyár a megyében a legjobb fizetőhely volt, az ember hazavitt 3500 forintot, közben meg a szülők 1800 forintot kerestek, az nagy szó volt. Itt aztán lehúztam 8 vagy 9 évet. 1965-ben megnősültem, majd megszületett két lányunk, 1967-ben Anikó, 1969-ben pedig Gabriella. Nekem még régi vágyam volt, hogy sofőr legyek, úgyhogy elmentem az ÉPFU-hoz. Később indultak Szlovákiában a szállodaépítések, felajánlották, hogy menjünk ki oda két billenccsel. Hét évet ott voltunk, ezt szerettük, mert a munka nem volt megfeszített, de

sok koronát kaptunk. Abból ettem, ruháztam itthon a családot, a forintot pedig félre tudtuk tenni. Így hét év alatt össze is tudtuk annyit gyűjteni, hogy neki mertünk állni építkezni, mert addig albérlésben laktunk.

Aztán befejeződtek a szállodaépítések, de közben a Vízműnél adódott egy olyan lehetőség, hogy ívóvíz szállító lajtkocsit állított be a cég, és azzal kellett azokba a falukba szállítani a vizet, ahol nem volt kiépítve a hálózat. Nemsokára Horváth Géza a kónyi vízműtelep vezetője nyugdíjba ment, én meg addigra éppen kezdtem megenni ezt a vízszállítást, mert 5 évig kezdtem. A meleg miatt lett elegem belőle. Rábcakapin szoktam kezdeni, aztán napnak szemben 10 falut érintve mentem. A motorház is fűtötte a fülkét, ott volt vagy 60 fok meleg. Így már mindenféle kínom szokott lenni, úgyhogy mikor Géza bácsi nyugdíjba ment, kérvényeztem az akkori kirendeltségvezetőnél, hogy leszállhatnék-e erről az autóról, és idejőnnék a telepre. „Semmi akadálya, majd szerzünk valakit a kocsira.”

Ez aztán nagyon jó munkahely volt, bár

mikor a sárba bele kellett állni, azt nem irigylte senki. De amikor jártuk a falut, vízórákat olvastunk, az is egy igénybevitel volt, lemászni az összes aknába, több helyen kitakarítani, mert voltak trehány em-

Horgászni azért van időm

berek. Én ebben a pozícióban aztán 20 évet lehúztam, és az olyan gyorsan repült el, mert jól éreztem itt magam. Havonta kellett átmennem Csornára, az üzemmérnökség-vezetőhöz megbeszélésre. Nekem sokszor az ütött szöveget a fejembe, mért dumáljak én bármiről, mikor én vagyok itt az új ember. Még a huszadik évnél is ezt éreztem, mert olyan gyorsan telt az idő, hogy én itt mindig új embernek éreztem magam. 2000-ben aztán nyugdíjas lettem, most már 19 éve gyötöröm az államot, de elvagyok, be tudjuk osztani a pénzt. Ezt is meg kell tanulni mindenkinek. Hogy mindig addig nyújtózkodjunk, amíg a takaró ér.

Az életemet igyekeztem úgy élni, ahogy annak idején Tóth tanító bácsi mondta: Sanyi egyet tanulj meg az életben; szeress, szeress, szeress! Akkor már túl nagy nehézséged nem lesz. A többi meg majd alakul magától. De senkire ne haragudjál, gyűlöletet senkire ne szítsál, csak szeresd az embereket!

Csikai Gábor

Emlékeim régi esküvőkről, lakodalmakról

A régi időkben esküvőket, lakodalmakat tavasszal, farsangon, Húsvét második vasárnapja után, ősszel pedig adventig tartották. Akkortájt inkább vasárnap, szombatra csak később tértek át. Nyáron rengeteg munka volt, nem értek rá ünnepelni. Továbbá az étkek is gyorsan tönkrementek (megromlottak) volna a nagy melegben. (Akkor nem volt hűtőszekrény, és a pince sem volt elég hideg.)

Könyben külön tartották a lakodalmat: a fiús háznál a vőlegény, a lányos háznál a menyasszony rokonai mulattak. Hideg időben a házban volt a lagzi. Ha kellemes volt az időjárás, az udvaron elkészített sátorban. Legalább tíz nappal az esküvő előtt felállították a sátrat a férfiak, falábak és ponyvák segítségével. Ekkorra az örömapák és a vőlegény bortermő vidéken megvásárolták és haza is hozták a lakodalmi bort, így a „sátorosok” megkóstolhatták.

A rokon, jó ismerős asszonyok segítettek az ételek elkészítésében, kb. két héttel a nagy nap előtt megcsinálták a levestésztát és a tarhonyát. Egy héttel, 10 nappal az esküvő előtt elkezdték a sütemények sütését. Reggel jöttek a segítségék, késő délutánig készültek a sütik. A segítők közül egy ebédet főzött, mert enni is kellett az asszonyoknak. A falu népe igyekezett adományokkal segíteni a

Násznap 1943-ból

egy torta kíséretében a fiús házhoz. Ott illendően megvendégelték, és ők is küldtek egy tortát. A jegyinet a menyasszony vette a vőlegénynek, azt kellett viselnie az esküvőn. Szokás volt ezen a napon a szerenád is: a vőlegény adta barátaival, rokon férfiakkal a menyasszonynak.

Lakodalom napján reggel volt a polgári esküvő a községházán /később tanácsházán/. Ide csak az ifjú

menyasszonyhoz. Ő kísérte az esküvőre is, a menyasszonyt pedig az első vőfély. Ezek a funkciók rangot jelentettek. Általában a legközelebbi hozzátartozó lány és legény töltötte be. Az nem volt megszabva, hogy hány koszorúslány lehet. (Természetesen, ahány lány, annyi vőfély.) A vőlegény násznapra nem ment velük a lányos házhoz. A menyasszony búcsúztatót az ara házána az első vőfély mondta el:

„Ez ünneplő háznak díszé és virága készül új életre, engedjük útjára.

Jó szüleitől búcsúzzék el szépen, hisz vőlegénye várja szeretettel régen.

Könnynek, zokogásnak nincs most itt a helye, mert ahova megy, boldogság a neve.

Ilyenkor egy menyasszony hogy is beszélhetne, búcsúzó szavait elmondom helyette.

Kedves jó szüleid, akik felneveltetek, Isten áldja meg jószágos szívetek,

Ezerszer köszönöm szülői jószágotok, hálával, hűséggel gondolok Rátok.

Adjatok áldásokat, én utamra megyek, ne fájjon miattam jószágos szívetek.

Ígérem ezután is hű leányotok leszek, az Isten áldása maradjon veletek.

Búcsúszom tőletek kedves testvéreim, családi körtől kiszólit az élet,

De ahogy eddig is voltunk testvéri szeretetben, ezután is úgy leszünk, bízzunk az Istenben.

Én pedig azt mondom kedves vendégek, induljunk el izibe, előre legények.

Kérjük szent kegyelmét az egék urának, hogy adjon boldogságot ennek az ifjú párnak.”

(A verset †Horváth Sándor, lánya bocsátotta rendelkezésemre)

A legények borral telt üvegeket vittek magukkal, menet közben ittak belőle, kínálták a járókelőket is. A két násznap a templom előtt találkozott.

lakodalmat tartó szülőket. Hoztak cukrot, lisztet, tojást, vajat, tejet, stb. A háziasszony leültette a „segítségét” hozót, megkínálta süteménnyel, itallal, és csomagolt is neki az elkészült finomságokból. A lakodalmi „menühöz” általában csütörtökön volt a dísz- vagy borjűvágás. /Volt, ahol mindkettő./

Az esküvő előtti napon volt az előest. Ekkor a meghívott családokból az anya és általában az egyik gyerek elvitték az ajándékot, a tortát és egy tyúkot a lakodalmi házhoz. Az ajándékot egy asztalra tették, és ott mindenki megnézhetette. Kezdeti időkben süteménnyel és itallal kínálták a vendéget, később húst is adtak. Az előesten a lányos háztól egy közeli hozzátartozó asszony elvitte a jegyinet

pár és a násznagyok mentek csinos, de nem esküvői ruhában. Korán reggel megkezdődött az ünnepi ételek készítése. Aki asszony élt és mozgott, tyúkot pucolt. Közöttük a további feladatok elvégzésében munkamegosztás volt. A legtapasztaltabb, vagy egy elismert, a főzéshez nagyon értő meghívott volt a főszakács.

Esküvő előtt mindkét lakodalmi háznál gyülekeztek a vendégek. Ahogy érkeztek, kitűzték nekik az esküvői bokrétát. Meg is vendégelték őket, pörkölt volt tarhonyával a menü. A lányos háztól a nyoszolyók /koszorúslányok/ elmentek a vőlegényért és a vőfélyekért a fiús házhoz. Vitték nekik a bokrétákat. Ők csakrot kaptak. Az első nyoszolyó ment a vőlegénnyel a

Esküvő után a fiatal házások a vőlegényes házhoz vonultak az ifjú férj násznépével. A menyasszonyt elkísérte egy pár a rokonságából, őket nevezték kísérő párnak. Az ifjú asszony násznépe az ő szülei házába ment. Minkét helyen megkezdődött a vigasság: előbb a vacsora, majd a táncos mulatás.

Aki nem volt hivatalos, elmehetett a lakodalmas házhoz az ablak alá „leselkedni”. Nekik vittek ki vacsora után süteményt, italt.

Pozsgai Pálné Jankovics Erzsébet a Kóny község népéről c. versében így ír erről:

„Hát az öreg nénik vajon mit csinálnak?
... ha zene csendül, vidám muzsika szól,
Bál vagy lakodalom, ha zajlik valahol,
Ők is eltipegnek ablak alá állni,
Nézni kivel táncol a Panni, a Mári”

Menyasszonyi táncra a lányok háztól átmentek a vendégek. A táncot szintén az első vőfély kezdte, köszöntő rigmussal:

„Íme itt áll előttünk az ékes menyasszony, hogy menyecske fejfel először mulasson.

Táncoljon vele mindenki egy strófát, de vigyázat, le ne tapossák a cipője sarkát,

Gondoljanak rá, mily drágáért varrták, ezért tömjék meg bankóval a markát.

A táncot én kezdem, a többi még ráér, húzd rá cigány az új házaspárért.”

A menyasszonyi tánc befejeztével tálaltak. Ha a menyasszony más faluban lakott, a vőlegény a

vőfélyekkel, násznépének egy részével feldíszített hintókkal ment érte. Ott volt az esküvő, és utána hozták az ifjú asszonyt Kónyba a nyoszolyókkal és néhány kísérelével.

Kedves Földijeim! Biztos vagyok abban, hogy az idősebb korosztály tagjai közül sokan emlékeznek régi esküvőkre, lakodalmakra. Azt is hiszem, hogy ki tudnák egészíteni az én írásomat. De jó is lenne, ha minél több emléket megőrizhetnénk az utókoroknak!
Enzsöl Imréné Aller Piroška

Jubiláló véradóink köszöntése

„A Magyar Vöröskereszt 1939 óta vesz részt a véradásszervezésben. Éves szinten 11–13 ezer véradóeseményt szerveznek. Emellett a véradók megbecsülése, a lakosság véradásra buzdítása és a véradás ügyének népszerűsítése is a feladataik között szerepel. A világ első és egyben legnagyobb humanitárius szervezetének (Nemzetközi Vöröskereszt) tagjaként, 1881 óta segítik a rászorulókat idehaza és határainkon túl.”

„A Magyar Vöröskereszt véradás szervezési tevékenységét az Országos Vérellátó Szolgálattal való szakmai partnerségben végzi. A véradás folyamatában az Országos Vérellátó Szolgálat munkatársai azok, akik leveszik a vért, majd a véradás után elvégzik a kötelező vizsgálatokat és különböző vérkészítményeket állítanak elő” (forrás: veradas.hu)

E hatalmas munkából a kónyiak is kiveszik a részüket, az évi két véradáson szép számmal jelennek meg a helyiek. Így aztán elég sokan vannak olyanok, akik immár sokadik véradásukon vannak túl. Azok tiszteletére, akik valamely kerek számot értek el, a Magyar Vöröskereszt Kónyi Alapszervezete február 1-én tartott ünnepséget.

A rendezvényen elsőként Csikai Gábor, a Kónyi Alapszervezet elnöke köszöntötte a megjelenteket: „Elnézve pedig, hogy itt most hány embert köszöntünk és ők összesen már hányszor adtak vért, döbbenetes számokat kapunk. Rengeteg ember köszönheti Önöknek az életét, úgy, hogy ők nem is tudják, kitől kapták az életadó vért. És úgy, hogy Önök sem tudják, kinek az életét mentették meg, mikor a kezüket nyújtották a véradáshoz. Mennyire jelképes dolog ez, hogy ilyenkor valójában egyszerre három ismeretlennek nyújtottak kezét, adtak reményt és életet. De talán pont ez a legszebb az egészben: napjaink önző és széthúzó világában úgy segíteni másokon, hogy azt személyesen soha nem fogják megköszönni nekünk. Mi viszont ma ezt tesszük: ezen megmentett embertársaik nevében kimondjuk: köszönjük”

Pápai Anna, a Magyar Vöröskereszt területi koordinátora ugyancsak megköszönte a véradók önzetlen segítségét. Aller Imre polgármester elmondta: A Magyar Vöröskereszt Kónyi Alapszervezetében teljes vezetőségváltás történt. Úgy látja, hogy azok a fiatalok, akik 2017-ben átvették a vezetést, jó munkát végeznek, a véradások gördülékenyen zajlanak és az önkormányzattal is kiváló az együttműködés. Gratulált a jubiláló véradóknak, és megköszönte önzetlen segítségüket.

10-szeres véradók: Kovács Szabolcs, Letenyei Éva, Németh Imre Józsefné, Ráczné Fülöp Zsuzsanna, Somody Gergő Lajos, Szebik Csaba;

20-szoros véradók: Abdai Krisztián, Benke Róbert, Csanda László, Csonka Józsefné, Horváth Petra, Kiss László, Nagy Attila, Virághné Horváth Zsuzsanna;

25-szörös véradók: Büki Judit, Csonka Lajos, Horváth Csaba, Illés Péter, Kaszás Kálmán, Kiss László, Kovács Zoltán, Németh Ferenc, Rebenek István, Szabó László, Virágh Balázs, Virágh Gábor;

30-szoros véradó: Bojnár Zsolt, Csoma László, Csonka Szilárd, Hadvári Sándor, Kaszás Kálmánné, Kiss Gábor, Kormos Péter;

40-szeres véradó: Ádám János, Bertalané Balázs Kata, Németh László, Turi Zoltán;

60-szoros véradó: Bertalan Péter;

70-szeres véradó: Bányai Ferenc;

Leköszönt véradó: Némethné Horváth Mónika;

Az ünnepi köszöntők után Csikai Gábor elnök, Hadvári Sándor titkár az önkormányzat, Pápai Anna pedig a Magyar Vöröskereszt kis ajándékait adta át a jelenlévő jubiláló véradóknak, azoknak pedig, akik nem tudtak eljönni az ünnepségre, a későbbiekben juttatták el. A rendezvényt jó hangulatú vacsora zárta.

„ÚJ LÁTÓSZÖG”

„A lehetlent azonnal teljesítjük, a esodára kicsit várni kell”

BEMUTATJUK MARÁCZI ANDRÁST

Az „ÚJ LÁTÓSZÖG” rovatunkban olyan Kónyban élő vagy innen már elszármazott, de falunkhoz továbbra is kötődő fiatalokat mutatunk be, akik különböző okok – vállalkozásuk, munkájuk, hobbijuk, tudományos tevékenységük – miatt érdekesebbek lehetnek olvasóink számára. Mostani lapszámunkban Maráczi András, a Maráczi Trans Kft. vezetője mesélt nekünk a vállalkozás múltjáról, jelenéről és jövőjéről.

– *Habár te csak az alapítás után évekkel csatlakoztál a családi vállalkozáshoz, mit tudsz a cég indulásáról?*

– A Maráczi Trans Kft. egy abszolút családi vállalkozás, hiszen még édesapám Maráczi Ferenc alapította 1993-ban, és 1999-ben alakult Kft.-vé. Előtte, a szükséges lépcsőfokokat megeléve egyéni vállalkozásként működött. Később aztán egy

folytatni fogja ezt a családi vonalat, kislányomról Fanniról, pedig majd még kiderül. Milánánál a kezdeti jelek egyébként elég pozitívak, mert szinte lehetetlen a telephelytől elszakítani. Bár születésekor volt egy olyan fogadalmam, hogy megpróbálom más irányba terelni, de aztán hamar rá kellett jönnöm, hogy ez sehogyan sem fog működni, inkább hagytam az autók irányába elmozdulni. Nyilván ő még kicsi, így csak egyfajta kamionszeretetről beszélhetünk, de majd idővel kialakulnak a dolgok. Mi a céget fenntartjuk, aztán hogy ő hogyan gondolja az életét, az majd a következő 10 év kérdése lesz.

– *Ezek szerint akkor lényegében te is a telephelyen és a cégben nőttél fel?*

– Telephelyünk 2000-től van, úgyhogy előtte a Széchenyi utca lakóit boldogítottuk azzal, hogy ott a házuk környékén oldottuk meg az akkor még jóval kisebb flottánk javításait.

szereztem meg. Ezek után kerültem Tatabányára a gazdasági főiskolára, ahol a diplomamunkámat, bármilyen meglepő, lízing tárgykörben adtam be. Gyakorlatilag a nemzetközi fuvarozásban, mind a lízingelés, mind pedig a fuvarszköz megszerzése lízing keretében, számomra szinte mindennapi dolog. Így annak a témának a kiválasztása teljesen céltudatos volt, és ez a mai napig elkísér, hiszen például pont most pénteken írtam alá az éppen aktuális két gépjármű beszerzésének lízingszerződését. Viszont azzal, hogy már akkor is a cégben dolgoztam, így valódi szakmában, a pénzügyi területen máshol soha nem helyezkedtem el. Az iskola végeztével pedig nyilván azonnal a családi cégnél kezdtem. Nekem csak szóló kamionra van jogosítványom, legfeljebb amikor karbantartásra, vagy Lébénybe műszaki vizsgára visszük a járműveket, akkor szoktam beülni a volán mögé. Tehát csak kisegítő jelleggel csinálom ezt és hivatásszerűen soha nem vezettem kamiont. Igazából nem is vágytam erre az életre, a vállalkozásnak nem ez az oldala ragadott magával.

– *Lényegében tehát belenőtél ebbe a cégbe, így, gondolom, nem volt nehéz beilleszkedni, és tovább vinni a vállalkozást.*

– Nyilván nem volt nehéz, mert már a főiskola utolsó éveiben is párhuzamosan zajlottak ezek a dolgok. Persze a szükséges órákat látogattam, de amellet már folyamatosan dolgoztam. Akkoriban, az 1999-2000-2001-es években még belföldi fuvarozás volt a fő profil. Igaz, hogy ekkor még teljesen más megbízói körrel, de már elég nagy létszámmal működünk, tehát plusz egy fő a vezetésbe már akkor is elkelt.

– *Mint már mondtad, a Maráczi Trans Kft. jelenleg 36 főt foglalkoztat. Mekkora most a cég, milyen fuvarozási munkákat végeztek?*

– Négy fő adminisztrációs dolgozónk van és általában 30 fő körüli gépkocsivezetői létszám a dolgozói eloszlás. A fő célterületünk Nyugat-Európa, azon belül is öt ország számít célirányos országunknak. Ezek leginkább Ausztria, Németország, Belgium, Hollandia és Dánia. Ezek azok a helyek, ahová folyamatosan járnak az autóink. Hála Isten, egy mára már kialakult megbízói körrel beszélhetünk, és általános, gondtalan a fuvarfeladatok elvégzése. Kicsit a jogi háttérrel is beszélnék. Az Európai Unió bevezetett egy szociális intézkedéscsomagot a gépkocsivezetői állomány védelme érdekében. (A szabályozás lényege, hogy Magyarországról kiküldött munkavállalónak annyit kell fizetni, amennyi az adott országban jár az adott munkáért. A szerk.) Ez természetesen egy csúsztatás, és ez az egész sokkal inkább szól a piacvédelemről,

folyamatos beletanulással, belenövésével vettem én át a céget. Végül is a kétezres évek második felében lettem aktívabb szereplő, de, még egyszer hangsúlyozom, ez annyira családi vállalkozás, hogy már szinte gyerekfejjel is benne voltam. Kezdetben belföldi áruszállítással foglalkozó céggént működünk és gyakorlatilag 2004-től, az Uniós csatlakozástól fordultunk a nemzetközi fuvarozás irányába, ami mostanáig is a fő profilunk. Jelenleg 36 alkalmazottal dolgozunk, de így is próbáljuk megőrizni a családi légkört. Ehhez hozzájárul, hogy már feleségem és lassan talán gyermekeim is kötődnek a céghez. Edina 2005-ben csatlakozott, és három év múlva összeházasodtunk. Bízom benne, hogy Milán fiam,

Úgyhogy ezúton is szeretném megköszönni az akkori türelmüket. 2000-ben vásároltuk meg a TŰZÉP-telepet, ahol aztán néhány éve gazdasági okokból a TŰZÉP működését fel kellett számolnunk. Majd a 2010-es években bővítettük is a telephelyet, a „Sókuti legelőből” megvásárolt részzel növeltük meg a területét.

– *Magadról is mesélg egy kicsit, milyen iskolákat végeztél?*

– Csornára jártam a Hunyadi János Gimnáziumba, ahol mi voltunk az első fecskék. Az iskola akkori törekvése ugyanis egyfajta hatosztályos gimnáziumi forma bevezetése volt. Végül aztán nem is hatosztályos hanem inkább kettő plusz négy osztályos rendszerben, de az érettségét ott

mint szociális kérdésekről. Ezek azok a kihívások, melyek jelenleg megnehezítik a fuvarozást. Főleg azért nehéz ez, mert mi nem ott kinn dolgozunk. Ha egy olyan munkáról lenne szó, hogy az én autóm folyamatosan belföldi fuvarozást végez Németországban, akkor nyilván megérteném az effajta törekvését a német államnak. De mindaddig, amíg ez a munka export-import irányú, tehát kimegyünk, aztán jövünk haza, nem igazán tartom életszerűnek ezt a „szociális intézkedést”. De bízom benne, hogy az Ausztria és Németország ellen indított kötelezettszegési eljárás oda vezet, hogy más mederbe terelődik újra ez a kérdés. Majd az idő eldönti, kinek lesz igaza, a német jogalkotóknak, vagy a teljes Kelet-Európai fuvarozói tömbnek, mely tiltakozik ez ellen, és várják a jobb döntést.

– *Van-e valamilyen specialitása a cégnek, amivel ki tud emelkedni a többi közül?*

– Olyan specialitásunk, ami teljesen eltérne a többiekétől, nem igazán van. Épp az a baj ezzel a szakmával, hogy ha valaki próbálja ezt jól csinálni, akkor elég hamar utánozható lesz. Az utánzást itt olyan értelemben kell venni, hogy nem lehet olyan nagy különbséget tenni az egyes cégek között. Nyilván vannak jó vezetői hozzáállások és kevésbé jó vezetői hozzáállások. Tehát mindaddig, amíg információvesztésből vagy nem odafigyelésből nincs konfliktus valamelyik oldalon, addig nem tud kiemelkedni egy másik cég. Úgyhogy a specialitásunkat igazából az adja, hogy próbálunk 24 órából 20 órában odafigyelni a megbízói igényekre. Aztán ez a sok-sok apró napi odafigyelés az, amivel előbb-utóbb ki tudunk tűnni a többiek közül. Nyilván más is lehet, aki így gondolkozik, de nekünk még eddig mindig az volt pluszunk, hogy próbáltunk a megbízóink igényeit száz százalékban teljesíteni. Van egy ilyen falfirka: „A lehetetlent azonnal teljesítjük, a csodára kicsit várni kell.” Ez, bár csak egy falfirka, de elég jól ráhúzható a mi cégünk életére.

– *Említetted, hogy a cég 2004-ben kezdett nemzetközi fuvarozással foglalkozni, aztán 2008-ban*

bekövetkezett a gazdasági világválság. Ez mennyire viselte meg a céget?

– Lehet, hogy ez meglepő lesz, de a 2008-2009-es válság nekünk szinte csak pozitívumot hozott. 2009 szeptemberében nyertük meg a cég eddigi életének legnagyobb feladatát, így aztán igazából elmondhatjuk, hogy mi 2009-ben teljes mértékben szembementünk a válsággal. Mindaddig, míg a körülöttünk lévő cégek leépítettek, illetve kevesebb feladathoz jutottak, addig velünk pont az ellenkezője történt, elindult egy olyan sikertörténet, ami gyakorlatilag egy újabb mérföldkövet, egy újabb léptéket jelentett. Például 2009-től vásároltunk kizárólag új eszközöket, míg előtte mindig egy-két éves, használt autók kerültek a céghez. Illetve az a munka, amit akkor megszereztünk, az akkora plusz lökést adott a vállalat növekedésében, hogy lényegében a mi esetünkben nem is beszélhetünk válságról. Jelek, tapasztalatok nyilván voltak azzal kapcsolatban, hogy válság van, tehát nem voltunk egy kis sziget az egész világon belül, de a cég, annak ellenére, hogy gazdasági világválságról beszéltek, növekedni tudott és fejlődött.

– *Napjainkban a legnagyobb probléma szinte minden cég esetében a munkaerőhiány. Ez nálatok is jelentkezik?*

– Természetesen nálunk is felmerül ez a gond. Egy Győr-Moson-Sopron megyei cég Ausztria határ közeli telephellyel egyértelműen sújtva van egy munkaerőhiányos időszakban. Ezt a tényt igazából csak elfogadni tudjuk, javítani rajta, vagy a csodát várni sajnos nem. Amúgy is extrán sújtott ágazatban dolgozunk abban a tekintetben, hogy az emberi munkaerőt géppel, vagy más egyéb alternatívával kiváltani lehetetlen. Az önvezető autók kora még nagyon távolinak tűnik, a kamionok tekintetében pedig még inkább. Egy gépkocsivezetői munkakörbe ugyanis a vezetésen kívül még jónéhány olyan fizikai munka is beletartozik, amit egy önvezető gépjármű biztosan nem fog tudni megoldani a közeljövőben. Így aztán eléggé sújtva vagyunk a munkaerőhiánytól, de próbáljuk úgy alakítani a

megbízói körünket, hogy a jelenlegi létszámmal is mindent el tudjunk látni. Nyilván tisztában vagyunk vele, hogy ez egy növekedési gát, de egy fecske sajnos nem csinál nyarat. Úgyhogy egyelőre az elfogadás álláspontjára helyezkedtünk. Természetesen, ha valaki jön hozzánk, és dolgozni szeretne, azt szívesen látjuk és alkalmazunk, de extra nagy kampányokat nem folytatunk ez ügyben. Valamint olyan túlárazott fizetéseket, amik teljesen indokolatlanok lennének, én személy szerint nem is látok célszerűnek. Az adott állománynál, ami a Győr-Moson-Sopron megyei gépkocsivezetőket jelenti, csak egy spirálba kerülnék bele azzal, ha elindítanánk egy komolyabb bértömegnövelést. Így folyamatosan egymásra licitálva állandóan feljebb mennének a fizetések. Attól viszont több sofőr ebben a régióban nem lesz, tehát csak egy spirált indítanánk el ezzel. Ezért is döntöttünk mi a stagnálás és az elfogadás álláspontja mellett.

– *Mik a növekedési irányok, a jövőbeli tervek, merre tud továbbfejlődni a cég?*

– A vállalatnak jelenleg olyan túlzott növekedési ambíciói nincsenek. Egy kicsit inkább másjellegű beruházások felé próbálunk nyitni. A telephelyünk mögötti területen szeretnénk egy fél megawattos naperőműparkot létrehozni, kicsit kilépve ezzel a fuvarozás útjából. Jelenleg az engedélyeztetések folynak, illetve próbáljuk a pályázati oldalt is feltérképezni. Amennyiben ez az idei évben sikerül, akkor 2020-ban a kivitelezés fázisába tudunk lépni. Igazából pont az a döntésünk háttere, hogy egy ilyen fél megawattos naperőműpark minimális humán erőforrás alkalmazását teszi szükségessé, és ami a jelenlegi ágazatunkat sújtja, ez a munkaerőhiány, ott, abban az ágazatban egyáltalán nem jelentene problémát. Egy ilyen park esetében csak a minimális karbantartás és a minimális tisztítás lenne a feladat. Bízom benne, hogy az engedélyeztetési eljárás sikeresen zárul le, és akkor továbbléphetünk. A kivitelezés és a megvalósítás momentumairól szívesen beszámolunk a jövőben egy kisebb képsorozattal.

Cs. G.

Ismét Mészáros Lajosra emlékeztünk

Idén immár harmadik alkalommal rendezte meg a család és az önkormányzat a Mészáros Lajos Emléktornát. Ez az esemény nem csak a nagyszerű tanárra való emlékezés miatt fontos, hanem azért is mert lényegében ez maradt a kónyi kézilabda egyetlen lehetősége a közönség előtt való megmutatkozásra. A csapat ugyanis évek óta nem indul a bajnokságban, de erre az emléktornára mindig összegyűlnek a fiatalabb és az idősebb kézilabdázók is.

Az idei évben március 2-án került sor a rendezvényre, melyen a kónyi kézilabdások a Hegyeshalommal mérkőztek meg, Lajos bácsi egykori fiú tanítványai a Koroncával csaptak össze, míg a helyi női „Aranycsapat” a mostani fiatalokkal játszott bemutató mérkőzést. A megnyitón először Aller Imre polgármester köszöntötte a megjelenteket, majd egy perc néma csennel emlékeztek meg a nemrégiben elhunyt Kiss Erzsébetről, valamint a már korábban távozott Mészáros Lajosról és Busa Magdolnáról. A polgármester ezután felidézte a közkedvelt testnevelőtanár, edző emlékét.

„Nagyon nehéz több mint három évtizedet értékelni egy rövid megnyitó beszédben. Lajos bácsi fiatal pedagógusként a hatvanas években került Kónyba, és azonnal hatalmas lendülettel vetette bele magát a kónyi sportélet megújításába. Ha csak a hatvanas évek végét, hetvenes évek elejét nézzük, a kézilabdasportban hatalmas sikereket ért el a jelenlévő csapatával. A technikai feltételek nem voltak könnyűek; volt egy salakos pálya, melyet Lajos bácsi kezdeményezésével építettek, de ezzel messze voltak a többi nagy csapat lehetőségeitől. Megnéztem Lajos bácsi Naplójában, hogy mely csapatokkal versenyzett Kóny, és nagyon érdekes, hogy falusiak, - rajtuk kívül - talán egy-egy akadt azokban a bajnokságokban, míg a városiakat (Győri

Textiles, Richards, Mosonmagyaróvári Len szövő,) az ottani üzemek támogatták. Még az akkoriban falu Petőháza csapata mögött is a Cukorgyár állt. Ilyen nehéz ellenfelekkel mérkőztek zömében a kónyiak, olyan szinten, hogy megyénk lapja a Kisalföld is többször megemlékezett az akkori sikerekről.

Lajos bácsinak természetesen a kézilabda volt a szíve csücske, de testnevelőtanárként, sportemberként más területeken is kimagasló nyújtott, hiszen az atlétikában, futballban is komoly eredményeket ért el tanítványával. Még egy adalék ahhoz, mire volt képes, ha a körülmények megfelelőek voltak: mikor 1992-ben a csarnokot átadtuk, ő másfél év alatt olyan ütőképessé női és férfi kézilabda csapatot hozott létre, melynek alig akadt legyőzője a megyében. Például nem volt szégyen a vereség a győri Balázs Béla Iskola csapatától, mely akkoriban az ETO képzőbázisa volt, a fiatalok edzője pedig Róth Kálmán. Ilyen dolgokra volt képes Lajos bácsi, aki 1995-ben nyugdíjba vonult, úgy az iskolából, mint a falu életéből, és élte boldog nyugdíjas éveit.

Az oktatói és edzői munka mellett Lajos bácsi a 80-as, 90-es években a testnevelői munkaközösség vezetője volt, és összefogta a környék összes testnevelőjét. Közös rendezvényeket tartottak, amelyek pozitívan hatottak a csornai járás testnevelő munkájára. Nagyon örülök annak, hogy Lajos bácsi munkáját Kóny Község Önkormányzatának Képviselő-testülete még életében elismerte, hisz 1994-ben pedagógusi és sporttevékenységéért Kóny Községért Díjban részesítette. Ez a mai nap teljen azzal, hogy megemlékezzünk Lajos bácsiról. Akik a pályán vannak, azok a játékkal, a közönség pedig idézze fel azokat a szép közös emlékeket, melyek mindnyájunkat kötik Mészáros Lajoshoz.”

Ezt követően Varga Antal, a női „Aranycsapat” egykori fő támogatója szólalt meg: „Szomorú kötelességemnek teszek eleget, amikor azokról szeretnék pár szót szólni, akik már nincsenek közöttünk. Először természetesen a Mesterről, aki miatt most itt vagyunk mindnyájan, hogy emlékezzünk. Emlékezzünk egy olyan emberre, aki annak idején időt, fáradságot nem kímélve öszekovácsolt egy olyan női kézilabdacsapatot, amelyet megyei szinten is csak elismerés illetett. Tenni akarását, kitartását, áldozatos munkáját már előttem

méltatták, úgyhogy én csak csatlakozni tudok. Szerény véleményem szerint az ilyen kitűnő sportemberekhez hasonlóak kellenének a mai sportéletben is. Kedves Lajos barátom! Büszkék vagyunk rád, és csak reménykedni tudunk benne: egyszer eljön az az idő, amikor az égi salakos pályán ismét irányíthatod kedvenc csapatodat.

Sajnos a nagymúltú csapatnak is vannak már veszteségei. Először szeretném említeni Kovács Györgyné született Busa Magdolnát, Mucit. Ő volt a csapat egyetlen kapusa, kitűnő reflexeinek köszönhetően nagyban hozzájárult a kialakult végeredményekhez. Muci egy különleges egyéniség volt. Sportemberként és pedagógusként mindig a maximumra törekedett. Jó tulajdonságait sokáig tudnám még sorolni, de ezeket csapattársai mind tudják. Csak szeretettel lehet emlékezni rá. A közelmúltban veszítettük el Kiss Erzsébetet, közismert nevén Szódit. Erzs egy csendes, szerény ember volt, a csapat egyik átlövője. Magasságát, fizikai erejét és technikai tudását kihasználva hasznos tagja volt az együttesnek. Tisztában vagyok azzal, hogy mindegyik elhunytunkról sok jót és szépet lehetett volna idézni, de a cél az emlékezés, és e pár mondattal talán ennek is eleget tudtam tenni. Végezetül kívánom, hogy mindnyájan nyugodjanak békében!”

A régi csapat nevében Hancz Péterné Muzsai Ilona köszöntötte a megjelenteket és emlékezett a régi időkre: „Köszönöm, hogy nekem jutott az a megtisztelő feladat, hogy a régi csapat nevében szólhatok pár szót. Voltak nálam idősebb lányok, akikkel Lajos bácsi megszerettette a kézilabdát, és szép sikereket értek el, de most arról a csapatról szólnék, melynek tagja voltam. Ötödikes koromban vehettem részt az első edzésen, melyre félve és izgatottan készültem: vajon hogy fogadnak a csapat tagjai, akiket tiszteltem és akikre felnéztem. De Lajos bácsi lelkesítő szavai és a lányok sokat segítettek. Nagyon jó, összetartó csapatot kovácsolt össze, és sok szeretettel adta át tudását. Lajos bácsi nagyon szigorú, ugyanakkor igazságos ember volt, mindenkiből igyekezett kihozni a maximumot. Ha látta, hogy valakinek nem megy a játék, igyekezett segíteni, de ha azt látta, hogy fegyelmezetlen a játékos,

azt nagyon megdorgálta, sőt volt rá példa, hogy még a pálya környékéről is eltiltotta. A játék szeretetének és a jó közösségnek köszönhetően az illető általában nem bírta egy hétnél tovább, bocsánatot kért és jött játszani újra. Sok kedves emlék maradt meg bennünk és mindig szeretettel és tisztelettel emlékezünk rá, hisz neki köszönhetünk egy

örömteli korszakot életünkben, amikor jól éreztük magunkat. Sokat nevtünk, fáradtunk, de jöttek a győztes meccsek és az eredmények.

Néhány éve Kiss Piroska és Nics Erzsébet megszervezték a régi kézilabdacsapat első találkozóját, azzal a gondolattal: idézzük fel a múltat, kicsit beszéljünk, és az utána következő években legyen folytatás. Lajos bácsi is örömmel vett részt ezen. Fényképeket nézegettünk, felidézünk sok szép emléket. Nagy volt a meglepetés, amikor Lajos bácsi megmutatta a naplóját, melyben minden eseményt és játékost értékelte, úgy az iskolai versenyekről, mint a kézilabda-bajnokságról. Sajnos a sors máshogy gondolta, a találkozó helyett már

csak az emléktornán tudunk részt venni és emlékezni. Itt szeretném megemlíteni két csapattársunkat, két nagyszerű embert; Kovács Györgyné Busa Magdit, Mucit, és Kiss Erzsébetet, Szódit. Sajnos az emléktornán nem vehetnek részt, hisz már eltávoztak közülünk. Talán odafönt a messzeségben találkoznak ők hárman, és együtt idézik fel a régi emlékeket. Emlékezzünk rájuk szeretettel!”

A megnyitó után lejátszották a barátságos mérkőzéseket, ahol nem az eredmény számított, hanem a sport szeretete, és az emlékezés Mészáros Lajosra. A torna végén minden résztvevő csapat emléklapot vehetett át, majd fogadás zárta a jó hangulatú rendezvényt. Cs. G.

A Bozsik-programról és a Kóny SE-ről

A Bozsik-program a Kónyi SE-nél két éve indult el, most már 61 igazolásnál tartanak. Az ifjú focisták az összes korosztályban (U7, U9, U11, U13) indulnak a bajnokságban, és van egy U14-es csapat is azok számára, akik a Bozsik programból már kinőttek, de még nem tudnak játszani a tartalékcsoportban. Jövőre indul az U16-os csapat is, többségében kónyi gyerekekkel, de Enesével van olyan megállapodás, hogy azok a gyerekek, akik ott „kiőregedtek”, azok a kettős igazolással szerepelhetnek a kónyi utánpótlásban.

Az U11-es és az U13-as gyerekek komoly sikereket értek el az utóbbi időben, sikerült eljutniuk a megyei döntőig. A kisebb korosztályoknál nem tartják számon a helyezéseket, de az edzők azért számolják a nyertes és vesztes meccseket. Nagyon komoly volt a fejlődés az utóbbi években, a környékbeli csapatok és edzőik is elismeréssel nyilatkoztak a kónyi fiatalokról. Ez annak köszönhető, hogy sok csapattal ellentétben itt alaposan foglalkoznak velük, míg más helyeken annyi történik, hogy egyszerűen csak kiküldik őket focizni. Kónyban rendszeres edzéseket tartanak nekik, amit, úgy tűnik, élveznek is a gyerekek, mert a lemorzsolódás viszonylag minimális. A gyerekeket kezdettől fogva edzi Horváth Ákos, Nagy Péter és Máté Szilárd, és mostanában csatlakozott hozzájuk Baranyai Ádám és Kiss Miklós is.

Az idei év újdonsága volt, hogy télen a futsal bajnokságban is indították a gyerekeket, így nem engedték el őket, hanem a téli időszakban is foglalkoztak velük. Ott is bajnoki rendszerben indultak, és szép sikereket értek el: az U11-es csapat első lett a csoportjában, és a megyei döntőben szerepelt. A gyerekeket TAO és önkormányzati támogatásból szerelték fel mezzel és szabadidőruhával. A működéshez szükséges tárgyi eszközöket is beszerezték, minden korosztálynak van már megfelelő méretű kapuja.

A Kóny SE színeiben jelenleg 10 csapat szerepel: U7, U9, U11, U13, U14, tartalék, felnőtt, öregfiúk és az U11, U13 futsal

csapat, ami elég komoly fegyvertény. Ez összesen 112 igazolt játékost jelent, akiknek a 90 százaléka aktív is.

Látványos fejlesztés lesz az eredményjelző, melyet heteken belül felállítanak. Eddig az volt a probléma, hogy belső térbe felszerelhető kapott a kónyi egyesület, így 300 000 forintért tartószerkezetet kellett építeni, hogy kültéren tudják felállítani.

Egy kilencszemélyes kisbuszt szeretnének vásárolni, mert ennyi csapat szállítása már nem kis feladat. Ennek érdekében a Sportbálon gyűjtést szerveztek ahol több mint 200 000 forint jött össze.

A felnőtt csapat kezdi összeszedni magát. Annak ellenére, hogy sokan nem értették, miért lépett vissza a II. osztályból két éve a Kóny SE, e lépés helyessége beigazolódni látszik. A környékünkön már több olyan csapat van, amely úgy gondolja, akkor hibázott, mikor nem lépett vissza. Akkor ugyanis elkezdődött egy építkezés, aminek eredményei két-három éven belül látszani fognak. Ehhez a munkához kérik a helyiek segítségét a személyi jövedelemadó felajánlással, hiszen ennyi csapat fenntartásának magasak a költségei. (Cs. G.)

Kérjük, hogy adója 1%-a felajánlásával Ön is járuljon hozzá a Kónyi Sportegyesület fejlesztéséhez!

Adó 1%-hoz az egyesület adószáma: 19881818-01-08

Amennyiben a kónyi fiatalok utaztatásának elősegítésére megpályáznai kívánt kisbusz önerejéhez szeretne támogatást küldeni, megteheti az alábbi számlaszámon:

59200161-00109532

A győzelem a gyógyír mindenre

Csizmadia Csaba, aki profi szinten 284 mérkőzésen lépett pályára, ebből a legtöbbször az NB1-ben, és a válogatott mezét is 12-szer húzhatta magára, 7 éve költözött községünkbe. Lapunk életéről, labdarúgó pályafutásáról és az új kihívást jelentő edzősködéséről kérdezte az Üllői út egykori kedvencét.

– Honnan származol, hol ismerkedtél meg a labdarúgás alapjaival, honnan indult a pályafutásod?

– Marosvásárhelyen születtem, de a szüleim a mai napig Marosszentgyörgyön laknak, én is onnan származom. Ott kezdtem el kiskoromban focizni, majd komolyabb szinten a megyei, marosvásárhelyi katonai csapat serdülő korosztályá-

ban játszottam négy évet. Ezután céloztam meg Kecskemétet, onnan indult el a magyarországi karrierem. A kecskemétiak ugyanis a tévében hirdették, hogy indul egy új utánpótlás suli, és ide magyar anyanyelvű erdélyi gyerekeket várnak próbajátékra. Meg is ragadtam ezt a lehetőséget, eljöttem próbajátékra, és mivel megfeleltem az elvárásoknak, odaigazoltam.

– Hogyan indult el az NB1-es karrier?

Amit eddig elmeséltem, nagyon fiatalon történt. 15 éves voltam, amikor Kecskemétre kerültem, így az NB1-ben is nagyon fiatalon debütáltam. Kecskeméten még két évig serdülőben játszottam, ez lényegében egy új klub volt, Kecskemét 2000 UFK néven. Onnan egy megyei első osztályú csapatba, a Hetényegyházába kerültem, hogy fejlődjek, és ne legyen probléma, ha bekerülök a felnőtt fociba. Itt egy évig játszottam, majd felkerültem a Kecskemét akkor másodosztályú csapatába, ahol ugyancsak egy évet töltöttem. Ezután következett a Videoton, ahol már NB1-es lettem.

– A Videotonnál már szép sikereket értél el, többek között kupagyőztes is voltál. Az a csapat az akkori viszonyok között mennyire számított jónak?

– Az akkori viszonyokhoz képest középcsapatnak számított, de ez nekem nagy lehetőség, hatalmas dolog volt, hiszen akkor töltöttem be a tizenkilencet. Eleinte rengeteg anyagi gondal küzdöttünk, például előfordult, hogy 8 hónapig

egy fillért sem kerestünk. De fiatalként nekem az volt a lényeg, hogy minél többet játsszak, ami sikerült is, hiszen bekerültem a kezdőcsapatba. Aztán abban az évben lettünk kupagyőztesek, és bronzérmesek az első osztályban. Így ez egészen szép időszak lett ez a klub életében, hisz Magyar Kupát azóta sem tudtak nyerni, egyszeres győztesek. Pedig azóta, mint tudjuk, mind anyagi, mind más egyéb szempontokból is sokat változott a klub helyzete. A nemzetközi szereplés sem sikerült rosszul, első körben kivertük a kazah Kajrat Almati csapatát, ami onnan lehet ismerős, hogy itt játszott később Kleinheisler László. A második körben aztán jött a nagymúltú Grasshoppers, akik nem könnyen jutottak túl rajtunk, és egy jobb csapattól kikapva estünk ki. Ráadásul ekkor újra anyagi gondok lettek a csapatnál, így sehogysem tudtuk volna felvenni velük a versenyt, de a tisztas helytállás sikerült a csapat részéről. Mindenesetre ez egy sikeres időszak volt az életemben, és végül innen igazoltam ki Ausztriába, az első osztályú Mattesburghoz.

– Külföldön mennyiben volt más az akkori magyar körülményekhez képest?

– Leginkább abban volt más, hogy mind az anyagi része, mind minden egyéb ott normálisan működött. Nem fordulhatott elő, hogy mondjuk csúsznak a fizetések. Ráadásul abban az évben a csapat osztrák kupadöntőt játszott, így két egymást követő évben is szerepelhettem ilyeneken. Itt azonban sajnos veszítettük az Austria Wien ellenében 2-1-re. Valamint ugyanúgy bronzérmes is lettem Ausztriában, amiből látszik, hogy egészen jó csapat alakult ki. Azóta is az a Mattesburg történetének csúcsa, mert ilyen eredményeket többet nem sikerült elérnie. Itt is játszottunk az

Európa Kupában, nagyon hasonlóan a Fehérvárhoz. A kazah Ahtobe ellen kezdtünk, akik azóta komoly sikereket értek el az európai porondon, rajtuk tovább is léptünk. Aztán pedig a Basellel kerültünk össze, akiket nem kell bemutatnom. A sorsolás itt sem volt a legkedvezőbb, és bár idegenben csak 2-1-re kaptunk ki, otthon belefutottunk egy 4-0-s vereségbe.

– A Mattesburg és más kisebb külföldi csapatok után Magyarország legnépszerűbb klubja, a Ferencváros következett, erről milyen emlékeid vannak?

– A Ferencváros az egy más kávéház. A mai napig, ha olyasvalakivel beszélgetek, akinél esetleg felmerül, hogy Ferencvárosba igazol, én 200 százalékban megerősítem, hogy menjen oda. Az a szeretet és elismerés, amit a szurkolók adnak a játékosoknak, nincs máshol, csak a Fradiban. Persze van hátulütője is, mert ha nincs eredmény, akkor komoly negatív kritikák érhetik az embert. Nem is lehet ezt rendesen megfogalmazni, de mind a mai napig akárhová is megyek az országban, egyből ismernek, annyira népszerű mindenfelé a klub és a játékosai. Ehhez nyilván az is hozzájárul, hogy ott is voltak sikerek, hosszú idő után újra bronzérmesek lettünk, szerepeltünk az Európa Ligában. Így aztán nekem a Ferencváros továbbra is egy nagyon szívembemészó történet, mert az egy különleges hely. Mindegy, hogy a másod- vagy a harmadosztályban van a Fradi, én azt mondom, aki teheti, menjen oda játszani.

– Emellett tizenkétszer szerepeltél a válogatottban, itt melyik volt a legemlékezetesebb mérkőzésed?

– Én azt gondolom, a legemlékezetesebb az első, mert az extra élmény, büszkeséggel tölti el az embert. Viszont a legszebb eredmény az volt, amikor az újdonsült világbajnok olaszokat 3-1-re megvertük a Népstadionban csaknem 50 000 ember előtt. A csapat csupa világsztárral volt tele, így ezt a győzelmet mindenképpen kiemelném. De igazából mindegyik élmény, hiszen ha az ember elér egy olyan szintet, hogy válogatott lehessen, akkor minden egyes mérkőzésre büszke. Így én is mindegyik szereplésem kapcsán így érzek.

– Most legutoljára a másodosztályú Budafok csapatában játszottál, és egy újabb mérőföldkőhöz érkeztél: játékosból vezetőedző lettél. Ez hogyan alakult így?

– Ez az egész váratlanul jött, mert a nyáron még elkezdtem a felkészülést ugyanúgy a sráccokkal, mint játékos. Ezután azonban sajnos közbejött egy váratlan sérülés, elszakadt a térdszalagom. Elkezdtem a műtét utáni rehabilitációt, és vártam, hogy mikor térhetek vissza. Ezalatt a vezetőség úgy döntött, hogy szezon közben edzőt vált. Erről én is tudtam, de igazából vártuk mi lesz az újdonság. Aztán pont a családdal voltunk valahol ebédelni vagy reggelizni, mikor csörgött a telefonom. Az elnök úr hívott, hogy volna neki egy ötlete: legyen én a vezetőedző. Hirtelen, megmondom őszintén, nem is tudtam, mit csináljak. Nyilván készültem erre, hiszen szereztem már két edzői diplomát is. Így úgy gondoltam a jövőmre, de az nem fordult meg a fejemben, hogy ez ilyen hamar elő fog jönni. Mert az ember így 34 évesen még nem azt mondom, hogy öreg,

de kifelé van pályafutásából, amit topszinten tud elvégezni. Így aztán úgy döntöttem, kipróbálom magamat, és aztán meglátjuk, mit hoz a jövő. Voltam már vezetőedző megyei 1-ben Bősárkányban és megye 2-ben Barbacson is, így már kipróbáltam milyen ez és tetszett. Pont ezért vállaltam munkát ezeknél a kisebb csapatoknál,

hogyan meg tudjam, akarom-e én ezt csinálni, vagy nem. Így aztán örömmel vágtam bele, mert a sérülés miatt az ember könnyebben gondolkodott. Úgy voltam vele, hogy kihozom ebből a nyolc meccsből a maximumot, aztán majd eldöntöm, hogy focizok tovább, vagy esetleg másodedzőként folytatom, vagy maradok vezetőedző, ha úgy alakul. Aztán ezekből a meccsekből jól jöttünk ki, a tulajdonos pedig azt mondta, hogy szeretné, hogy én csináljam tovább a munkát. Így aztán végleg eldöntöttem: én ezt elfogadom, és ha ebben dolgozom tovább, akkor csak úgy működik, ha kizárólag edző leszek. Így is lett, de még egy búcsúmeccset tervezek: az utolsó előtti fordulóban otthon még be szeretnék szállni két percre. De csak azért hogy felmenjek a pályára, és lezárjam a profi pályafutásomat, aztán irány a mélyvíz.

– Említetted a mélyvizet. Az ember legtöbbször azt látja, hogy az edzők kezdik valamilyen utánpótlás-csapatnál, aztán haladnak egyre feljebb. Mennyire volt nehéz neked, hogy egyből így kezdted?

– Szerintem azért ez nem általános, hogy így lenne, mert sokan vannak, akik nem szeretnek az utánpótlásban dolgozni. Én például terveztem, hogy előbb-utóbb kipróbálom magam egy ificsapatnál. De szerintem ahhoz, hogy valaki felnőtteknél legyen edző, nem biztos, hogy kell előtte az utánpótlásnál szerzett tapasztalat. Sőt, inkább azt mondanám, az utánpótlás nagyon más. Aki a felnőtteknél dolgozott, annak például sokkal nehezebb az utánpótlásba visszamenni. Mert a gyerek az egy érték, akivel többet kell foglalkozni, és akit el lehet rontani. Míg a felnőtteknél már kész játékosokkal dolgozik az ember. Így aztán nem mondom, hogy ez a tapasztalat kellett volna hozzá. Viszont azt állítom, hogy sok olyan dologgal találkoztam, ami teljesen új volt nekem, és amit tanulnom kell a mai napig

majd tovább is. Mert aki edzőnek adja a fejét, az mindig kell hogy tanuljon, mert ha nem tanul, akkor előbb-utóbb nem lesz jó edző. Folyamatosan fejlődni kell, tanulni, és én ezt is teszem. Sok még az újdonság, és azt kell mondanom, játékosnak könnyebb lenni, mint edzőnek.

– A csapattársak hogyan fogadták, hogy nemrég még neked passzolták a labdát, most pedig már te vagy a főnök?

– Furcsa szituáció volt ez nekem is. Ahogy mondom, előtte még együtt játszottunk, utána meg én álltam a taktikai táblánál, és adtam az utasításokat. Ezért nehezebb volt, mintha idegen környezetbe mentem volna, mert ki kellett alakítanom egyfajta tiszteletet irányomba. Viszont én voltam a csapatkapitány, meg idősebb is voltam a többiekénél, így egyfajta kölcsönös tisztelet már addig is létezett. A vezetőség pedig maximálisan támogattott ebben, elmondták, hogy innentől az én szavam a döntő, és ez a játékosoknak is jelzés volt, így el kellett fogadniuk. Valamint az kellett, hogy jöjjön a siker, mert akkor az embert könnyebben elfogadják. Ha a meccseken visszajönnek azok a dolgok, amiket látni szeretnénk, ők pedig látják, hogy működik, akkor minden rendben lesz. Én mindig azt mondom: a győzelem a gyógyír mindenre.

– Ez sikerült is, hisz mióta ott vagy, a csapat elmozdult kieső helyről a középszintre. Mik a további tervek Budafokon?

– Én mindig előre akarok nézni, nem hátra. Egy nagyon nehéz szituációban vettem át a fiúkat, hiszen a 19. kieső helyen voltunk. Azóta fejlődöttünk folyamatosan, aminek nagyon örü-

lök. Az elmúlt nyolc meccsből ötöt nyertünk, két döntetlen és egy vereség mellett, ami az élmezőny csapatainak is szép eredmény lenne. Én azt szeretném, hogy tényleg egy középcsapat legyünk, és kerüljünk be az első tízbe, mutassuk meg, hogy egy lépcsőfokot mindig előrelépünk. Aztán előbb-utóbb lehetnek nagyobb terveink

is, hisz a tulajdonos teljes mértékben mellettünk áll. Így nincs kizárva semmi, az sem, hogy esetleg egy szintet feljebb lépjünk. De először maradjunk a realitás talaján, legyünk egy erős középcsapat!

– Van még egy dolog, amiről kevesen tudnak, a székhely válogatott, amiben szerepelsz. Erről mit lehet tudni?

– Ez az egész történet egy amatőr dolog lényegében, egy nem hivatalos, nemzeteknek szóló Európa- és világbajnokság. Itt különböző nemzeti kisebbségek csapnak össze, de teljesen barátságos és nagyon színvonalas. Úgy voltam vele, hogy ha tudom őket segíteni a tudasom-

mal, akkor nagyon szívesen részt veszek ebben. Mert az ember nem felejtheti el, honnan jött, én is tudom. És tényleg jó volt közüjük menni, jó volt együtt lenni. Azt tudom mondani, hogy egy baráti társaság alakult ki, és mégis teljesen komolyan veszik. Most valahol Örményországban lesz torna, tavaly Londonban volt, előtte Cipruson, tervezik hogy valahol Kínában vagy Japánban rendezzék meg. Folyamatosan fejlődik ez a nemzetközi torna és most már a sajtó is egyre többet foglalkozik velük.

– Még egy kérdés a végére, milyen Kónyban lakni, milyen kónyinak lenni?

– Most már több mint hét éve lakom Kónyban, és nagyon szeretek itt. Igazából mindig is vágytam a nyugalomra, addig ugyanis Pesten laktam és költöztem elég sokat. Aztán mikor a feleségem révén idekerültem, eldöntöttem: bárhova visz a sors, a pályám, én nem akarok már messzire menni. Például mikor idejöttünk, volt úgy, hogy mehetek Belgiumba, de lemondtam. Én úgy jöttem ide, hogy letelepszem, és ha valahova igazolok, akkor oda napi szinten járok. Ez a mai napig így van, minden nap megyek Pestre, este pedig jövök haza, mert annyira jól érzem magam itt. Az elején nagyon sokat segített a beilleszkedésben, hogy több emberrel hamar összebarátkoztam. Például Soós Árpáddal igazi jó barátság alakult ki közöttünk. Úgy gondolom, elfogadtattam magam azokkal, akik körülvesznek, és jól is érzem itt magam. Jó szívvel beszélek erről a faluról bárkinek, aki kérdezi hol lakom.

CsG

Tündértű varrókör

A kónyi IKSZT-Faluházban változatos programokat, sokféle tevékenységet végző klubokat találhatnak a helyiek. Ezek szinte mindegyike hosszú évek óta működik heti, kétheti rendszerességgel. Sorozatunkban ezen klubok, rendszeres foglalkozások, életét mutatjuk be nem titkoltan azzal a szándékkal, hogy minél több emberben ébresszünk kedvet irántuk. Mostani számunkban a már régóta működő, de a Faluházba csak másfél éve visszaköltöző Tündértű Varrókört mutatjuk be.

A varrókör egyik foglalkozására ültem be, és két dologban egyből biztos lettem. Egy: ez egy nagyon jó hangulatú klub; kettő: elég nehéz lesz megírnom összeszedetten ezt a cikket. A tagok ugyanis nagy lelkesedéssel, egymásnak átadva a szót, meséltek a varrókör történetéről és személyes élményeiről. Elsőként Tóth Zsuzsanna mesélt a kör megalakításáról, életéről:

„A varrókör 2007-ben alakult a Faluház keretei között. Alapító tagok többen vagyunk, akik most is örömeinket leljük a varrásban. Volt olyan tagunk, aki az Idősek Klubjából járt a foglalkozásainkra. Először csak abban gondolkodtunk, hogy egy kicsit összeülünk olyan emberekkel, akik szeretnek bütykölni. Lényegében már ekkor is a varrásról szólt a dolog, de voltak közöttünk, akik szóttek. Ők a saját szövőkeretüket hozták ide, azon dolgoztak. Az első két alkalommal még az iskolából hoztuk át a Faluházba a varrógépeket meg az asztalokat is, később átköltöttünk az iskolába. Most kéthetente szerdánként délután 4-től 8-ig tartjuk a foglalkozásokat újra a Faluházban. Vannak tagjaink, akik végig itt tudnak lenni, de van olyan is, aki munka után-előtt egy-két órára tud közénk jönni. Mindig a saját örömeinkre dolgozunk, és mindig próbálunk kapcsolódni az ünnepkörökhöz: karácsonyhoz, húsvéthoz. Például készítettünk articsókás technikával tojásokat, majd karácsonyi harangot. Munka közben természetesen megbeszéljük a dolgainkat, az örömeink együtt örülünk, a bánatokban pedig próbálunk segíteni egymásnak. Az anyagokkal úgy vagyunk, hogy mindenki vásárol magának, majd a minták kialakításakor - attól függően, hogy egy színű vagy mintás illik hozzá -, a különféle anyagainkat megosztjuk egymással. Volt például olyan, mikor táskákat készítettünk, hogy minden farmeranyagot feldolgoztunk, amit csak találtunk. Olyan is előfordul, hogy közösen megyünk anyagot venni. Van egy kedvenc boltunk Pápán, onnan sok anyagot el szoktunk hozni, akkora ott a választék. Legutóbb igazából a végén már egymásnak mondtuk, most már menjünk. Ha van egy jó kis minta, egy jó

kis anyag, akkor beindul az ember fantáziája. Alaphelyzetben terítőket, párnákat, táskákat készítünk. De előfordult már, hogy kopogtatót készítettünk, ludat, kisnyulat. A varrógépekből kettőt a Polgármester kezdeményezésére az Önkormányzattól kaptuk immár tíz éve, egyet pedig tavaly Kiss Miklósné, Tóth Magdolna a képviselői keretéből vásárolt részünkre. Ha cérna, tű, vagy más kell, arra pedig összeadjuk a pénzt, megvesszük, és közösen fel is használjuk.”

– Azt hogyan döntik el mi lesz a következő munka?

– Legtöbbször a könyvekből nézzük, vagy sokat letöltünk az internetről, aztán azt próbáljuk megvarrni. Ha otthon is készítettünk munkákat, azokat a következő foglalkozáson feltétlenül megmutatjuk egymásnak. Aztán kezdődhet a játék! A minta adott, anyagkeresés, méret meghatározása következik, majd a terv megvalósítása.

Van olyan tagunk, aki nyaralásra készítette el táskáját. A sikerre való tekintettel, ha nyaralni megy, kötelező elkészítenie egy új táskát.”

„Az nekem is úgy ment – meséli Szabó Dezsőné. – Mikor hoztuk az autót Sopronból, mondtam, hogy én mindenképp új táskával akarok oda menni. Így aztán itt fél kilencig varrtuk a táskát. Amikor pedig András fiamhoz paszitát vittünk, éjjel kettőig csináltam a táskát otthon.”

„Az az igazság – teszi hozzá Tóth Zsuzsanna -, hogy mi nagyon szívesen vagyunk és dolgozunk itt együtt, de hobbink miatt az otthoniaknak is kell ehhez egy kicsi türelem.

„Ne is mond! – mondja Nagy Lászlóné. – Sokszor megesik, hogy otthon csupa cérna az összes szőnyeg.”

„De nagyon szép élmények is vannak – veszi vissza a szót Szabó Dezsőné. – Akkor még Csornán dolgoztam, és bejött egy lány, akit nem ismertem. Mondom neki: olyan jó táskája van, hol vette? Azt felelte, az anyukája csinálta. „Hát, mi ugyanilyet csináltunk Kónyban! Erre aztán mondja, hogy ő is kónyi”.

„Én például úgy kezdtem varrni, hogy nagyon sokáig csak szőttem. – meséli Horváth Margit -, és varrógép mellett soha nem ültem. Aztán amikor a szövéshez szükséges anyag elfogyott, már kedvem se volt szőni. Egy évig segítettem a többieknek: vasaltam és szabtam. Majd egyszer csak hosszas rábeszélés után, a varrógép előtt találtam magam. Egyenesen egy csíkot csak el tudsz varrni? Azóta odáig jutottam, hogy már vettem otthonra is varrógépet.”

„Szoktunk kiállításokra is járni – mondja Tóth Zsuzsanna -. Ha egy mód van rá, elmegyünk közösen egy kis tapasztalatcserére. Jártunk már Győrben, Csornán, sőt Tatabányán is hasonló klubokban. Olyan is előfordult, hogy mikor Dunaiújvárosban tanultam, olvastam a helyi újságban, hogy egy 5 kilométerre lévő faluban lesz patchworkos nap. Éppen délig ráértem, úgyhogy kimentem. Megvettem az ilyenkor szokásos alapsomagot, aztán kérdezték honnan jöttem? „Kónyból” „Az meg merre van?” „Győr-Moson-Sopron megye”. El voltak ájulva, hogy olyan messziről jöttem.

„Az ilyen közös varrásoknál az alapsomagot meg kell venni – meséli Tóth Ferencné. A csomagban lévő anyagokból a megtanult

új technikával kis mütyürt készítünk, azt hozzuk haza emlékké. Ezekben a varrócsomagokban benn vannak a fonalak, anyagok, minták, amiket meg kell varrni.

„N e k e m ezekről a vidéki varrós napokról az a legnagyobb tanulság – neveti el magát Tóth Zsuzsanna –, hogy míg Ili kész munkával tér onnan haza, én sok-sok fényképpel. De volt már olyan

is, hogy vastag, 1000 mintát tartalmazó könyvvel tértem haza. A jó ötleteket aztán itt valósítjuk meg. A munkáinkból volt kiállítás már Bogyoszlón, 2010-ben karácsony előtt. A meghívón még az szerepelt: a könyvi díszítőművészeti szakkör munkáiból. Ezután választottuk magunknak azt a nevet, hogy Tündértű Varrókör.

Itt a faluban már kétszer állítottunk ki. Először egy gobelin kiállítás mellett, a nagyteremben, a mi anyagaink voltak a színpadon. Akkor is nagyon sok mindent kiraktunk, ágyterítőket, ruhákat, táskákat. Tavalyelőtt adventkor Enesén volt kiállításunk, ami nagyon jól sikerült. Ide is csak karácsonyi ünnepkörhöz kapcsolódó munkákat vittük. Igazság szerint alig tudtuk hazahozni alkotásainkat, mert mindent meg akartak venni tőlünk. Nem győztünk szabadkozni, hogy ezeket ajándékba szánjuk. Valójában a legtöbb munkánkat elajándékozzuk. A tavalyi Falunapon pedig visszahívtuk az eneseiket, velük közösen állítottunk ki. Igen jó ez a klub, nagyon szeretünk együtt dolgozni, gyönyörködni a szép munkákban és együtt örülni egymás sikerének.” **Csikai Gábor**

Vadászok a környezetünkért

Lapunkban gyakran bepillantunk a Kónyban működő civil szervezetek életébe, melyek rendkívül fontos szerepet töltenek be községünk mindennapjaiban. Ezen szervezetek azonban legtöbbször nem csak olyan tevékenységet végeznek, amilyen célra alapították őket, hanem olyan ügyeket is felkarolnak, amiért ugyancsak megérdemlik a helyiek megbecsülését. A Tündértű Vadásztársaság például nemrégiben szemétszedési akciót végzett.

Erről a munkáról a fő szervezőt, ifj. Varga Ferencet a Tündértű Vadásztársaság tagját kérdeztük meg:

„A vadásztársaság minden évben végez szemétyűjtést, így idén is így tettünk. Három autóval, utánfutókkal tizenhatszóna vonult ki. A faluba be- és kivezető utak mellett szedtük össze a szemetet, mindent, amit a „kedves lakosok” elhintettek. A Győri úton a falutáblától a Hadaricskanyarig, a téesznel a Fejes úton, valamint a markotai úton a nagykanyarig mentünk végig. Ebben a tevékenységben az önkormányzat is segített, konténerrel és azzal, hogy egyeztettek a hulladékudvarral is, hogy fogadják az összegyűjtött szemetet. De sem ez a konténer, sem a kónyi hulladékudvar nem volt elég a tárolásra, vittünk belőle Csécsénybe is, mert akkora mennyiség gyűlt össze. Körülbelül 50 köbméternyi hulladékot sikerült összeszednünk.

Ebben aztán minden volt: hűtőgép, mosógép, ágy. Rengeteg tévét, monitort is találtunk, ami azért szomorú, mert azokat akár az óvodához el tudnák vinni, mikor szervezett elektromoshulladék-gyűjtést tartanak, vagy a hulladékudvarba. Szerveshulladékot is sokat találtunk, például elhullott állatokat zsákban, kidobva. Megdöbbentve tapasztaltunk olyat is, hogy valaki az összegyűjtött kutyagumit dobta ki műanyagzsákban. Ezzel nem is lenne gond, ha kivinnék, hisz amúgy lebomlana, de nejlonszakban csak szennyezik vele a környezetet. Ezen kívül rekeszszám szedtük össze az üres üvegeket, olyanokról már nem is beszélve, mint csomagolószerek, rossz cipők, üres flakonok. Pet palackból annyit szedtünk össze, hogy csak azzal megtöltöttünk egy konténer, és még mellé zsákokba is került. Ezek pedig nem úgy, hogy egy helyen rengeteget találtunk, hanem mindenfelé elszórva; bár a markotai kanyarnál és a Kiserdő alatt két nagy utánfutónyit szedtünk össze. A legtöbb hulladék azonban olyan, hogy ha összegyűjtenék, simán el lehetne vinni a hulladékudvarba, vagy a kommunális szeméttel. Leginkább az emberek szemléletét kellene megváltoztatni, hogy ne szemetel-

jenek. Az embernek alapvető szüksége, hogy tiszta környezetben éljen! Az általunk összeszedett hulladék nagy része olyan volt, ami nem lebomló, de a gyerekeink, unokáink is ezt a szemetet nézik majd! Esztétikailag sem szép látvány, például egy rossz hűtő az árokparton. Ezek tönkreteszik a környezetet, beszennyezik a vizeket. Mi úgy érezzük, hogy nem szabad így csinálni, és mindig teszünk is érte, hogy szebb legyen a falu környéke.”

Valóban jó lenne, ha bekövetkezne ez a szemléletváltás, hiszen szomorúan tapasztaljuk, hogy az akció óta a szemet már el is kezdett újratermelődni. Községünkben kétféle kukát is használhatnak a lakosok: vannak szelektív gyűjtőszigetek, és hulladékudvar is működik. Így jó lenne, ha nem vennénk semmibe ezen emberek munkáját és védenénk a környezetünket.

Cs. G.

Óvodai események képekben

Már 3. alkalommal nyertük el a „Zöld Óvoda” címet. A tanúsító oklevelet január 21-én ünnepélyes keretek között vehettem át Budapesten a Magyar Mezőgazdasági Múzeumban.

Január 21. és 25. között egészséghetet tartottunk. Hétfőn a kicsik a zöldségboltba mentek, a középső csoportosok ellátogattak a Kónyi Haladás Mezőgazdasági Kft. tehenészetébe, a nagykok Kapuvárra utaztak a Cserpes Sajtműhely Kft. üze-

mébe. Kedden orvosi vizsgálat, és fogápolási előadás volt a program, szerdán sütöttek-főztek a gyermekek. Csütörtökön délelőtt jógáztunk, majd tombolasorsolás következett. Délután vásárra invitáltuk a szülőket. Pénteken a középsősök tablót készítettek az egészséges és egészségtelen ételekről, a kicsik gyakorolták a helyes kézmosást, a nagykok témája pedig a testápolás volt.

Február 15-én farsangoltunk, majd elégettük a „Kiszebábut”.

Március 8-án KI MIT TUD-ot rendeztünk. Nyolc településről érkeztek gyermekek, akik verseltek, énekeltek, táncoltak.

Március 14-én megünnepeltük az 1848-as forradalom és szabadságharc 171. évfordulóját.

A Víz Világnapja alkalmából minden csoportban szerveztek programokat az óvónők. A mesék és versek a vízről szóltak, kísérleteket végeztek a vízzel. A középsősök elsétáltak a Kerék-tóhoz, a nagykok vonattal Sopronba mentek a Vízmű telephez.

A nagycsoportosok részt vettek egy tanítási órán az iskolában.

Készülünk a húsvéti ünnepekre, várjuk az ajándékokat az üres kosarakba.

Minden kónyi lakosnak kellemes húsvéti ünnepeket kívánunk:
Tuba Csilla és az óvoda dolgozói